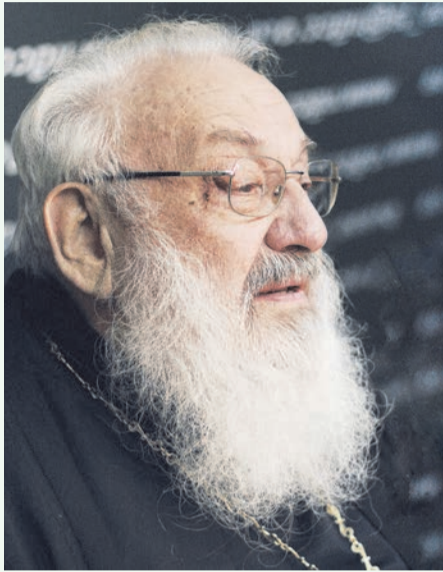

МЕТА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Останніми десятиліттями Квітну неділю почали вважати святом молоді. У церковних осередках того дня збирається багато молодих людей, для яких ієрархи готують відповідні звернення, а сама молодь складає якісь свої програми святкування. Часто – і ті звернення, і роздуми самих учасників – мають за тему: а що далі? Який життєвий шлях вибрати? Це властиве для молодих людей запитання. Бо час дитинства та юності, коли вони перебували під

опікою батьків, – минув і треба приймати доленосні рішення.

У цей період життя саме вибір професії, фаху чи взагалі роду заняття є темою розмов і пошуку порад. Наміром автора цих рядків є не радити, на який життєвий шлях ступати, а як ставитися до вибраного стану.

Є різні мотивації, якими молода людина може керуватися, роблячи свій вибір. Тут маємо на думці ситуацію, коли хлопець чи дівчина самі роблять свій вибір, бо трапляється, що батьки нав'язують дітям якесь рішення.

Аргументи, які наводять батьки, зазвичай є мудрими або щонайменше такими виглядають. Добрий зарібок, вигода, престижне становище, родинна традиція можуть спонукати батьків майже насильно скеровувати молоду людину в таке русло, яке їй цілком не підходить. Таке батьківське нібито благородне насилля часто робить дитину нещасливою на все життя. Що менше такої «батьківської любові» – то краще.

Проте далеко не завжди можна вважати справді задовільним самостійний вибір молодої людини. Мотивації вибору напрямку навчання, а пізніше професійної діяльності можуть бути різними, але не завжди

Які герої нам потрібні?

гідними. Ідеться передусім про спеціальності, які популярні через те, що в них можна доробитися. Це може бути професія, студійна підготовка до якої не вимагає великих зусиль; це може бути шлях до популярного та престижного становища без відповідного інтелектуального підґрунтя; це може бути – прикро навіть про таке подумати – форма діяльності, яка приносить нечесний зарібок, принаймні, в уявленні того, хто її вибрав.

Досить роздумувати про погане, негідне. Хочемо радше звернутися до того, що найкраще.

Живемо в час війни і часто справедливо говоримо про героїзм тих, хто готовий наразити або навіть віддати своє життя за ближніх. Це – герої.

Але є також інша категорія героїв, про яку не часто думаємо чи говоримо. Хто це?

Це молода людина, яка в будь-якій ділянці навчання має перед очима не власну користь чи вигоду, а добро ближнього.

Це людина, яка сумлінно, не шука-

ючи будь-яких викрутків, старається опанувати свою спеціальність.

Це людина, яка навіть тоді, коли має нагоду працювати та заробляти на чужині, своє знання, набуте в Україні чи за кордоном, використовує в рідному краю на користь своїх співвітчизників.

Це людина, яка старається не тільки сумлінно виконувати свої обов'язки, а й, використовуючи власні таланти, поширювати базу професійного знання.

Наш народ мріє, щоб кожний, хто зі зброєю в руках боронить своїх співвітчизників, був визнаний героєм. Але наша суспільність в усіх своїх прошарках повинна усвідомити, що для належного розвитку нашої країни та держави потрібні також, назвімо їх так, герої навчання.

Щиро надіємося, що наші молоді люди, студенти захопляться таким ідеалом і внесуть свою лепту в загальне благо рідного народу.

† Любомир (ГУЗАР)

МОЛИТВА

*Як ішов боєць-козак на праву битву,
То зійшлись три жінки разом до молитви,
І знесли у небо три прохання-крики
За синочка, за татуся й чоловіка...*

*І молилась-шепотіла мати сива:
– Ти спаси, Великий Боже, мого сина,
Щоб його ворожа куля оминала,
Щоб земля батьківська оберегом стала...
– Повертайся з перемогою, живенький,
Мій синочку, мій хороший, мій рідненький!*

*І молилася дружина щиро-тужно:
– Ти спаси, Великий Боже, мого мужа,
Щоб в бою йому бронєю стала віра,
І надія, і кохання моє щире...
– Повертайся переможно в рідну хату,
Мій соколе, мій найкращий, моє ладо!*

*І здійняла щиро доня рученятка:
– Захисти, мій Боже любий, мого татка,
Ти – Всевишній, Ти – між нами, Ти все можеш,
Хай вернеться тато з миром, добрий Боже...
– Мій татусю, мій притульний, мій тепленький,
Я з тобою – твоя зіронька маленька!*

*Полетіли ті молитви до Престолу,
Мали міць вони велику, як ніколи!
І потроїв воїн силу, дану Богом,
Бо молилися три жінки за одного...*

Ганна СОЛЯР

• ТРАВЕНЬ •
2015 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
113/5

Кількома рядками

ПЕРШІ ДИЯКОНСЬКІ СВЯЧЕННЯ У РУДНО

У Неділю мироносиць Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської архієпархії, здійснив пастирський візит до парафії Воздвиження Чесного і Животворящого Хреста Господнього, що у смт Рудно, де звершив Чин поставлення у диякони піддиякона Петра Заблоцького, парохіянина цієї громади. Старші парохіяни не пригадують, щоби колись щось подібне відбувалося у їхньому храмі. Отож, це, по-суті, перші дияконські свячення у цій парафії.

Під час свого пастирського візиту єпископ звершив Архирейську Божественну Літургію і вигосив проповідь. А на завершення пастирських відвідин архирей привітав новопоставленого диякона Петра та уділив усім архирейське благословення.

У ЛЬВОВІ ПОПРОЩАЛИСЯ З О. ВАСИЛЕМ ПОТОЧНЯКОМ

В Архикафедральному соборі св. Юра відбулася поминальна Архирейська Літургія за новопреставленим о. Василем Поточняком. Очолив Літургію владика Йосиф (Мілян), голова Пасторально-міграційного відділу УГКЦ. Із ним співслужили владика Венедикт (Алексійчук), єпископ-помічник Львівський УГКЦ, та владика Ярослав (Приріз), єпарх Самбірсько-Дрогобицький УГКЦ.

ДІТИ З АТО СВЯТКУВАЛИ ВЕЛИКДЕНЬ У ДРОГОБИЧІ

На Великодні свята (10-16 квітня) до Дрогобича приїхали 18 дітей разом із двома опікунами із зони АТО. Діти з Вуглегірська, Чорнухіного та інших міст зони військового конфлікту мали дуже насичену програму. Вони відвідали Львів, Східницю, Борислав, Трускавець та Карпати. Окрім цього, команда БФ подбала, щоби після кожної екскурсії відбувалася спільна зустріч та розмова.

ЧЕРГОВА ЗУСТРІЧ РОБОЧОЇ ГРУПИ ІЗ ВПРОВАДЖЕННЯ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ УГКЦ

27-28 квітня у Львові відбулася чергова зустріч робочої групи із впровадження Стратегії розвитку УГКЦ до 2020 року «Жива парафія – місце зустрічі із живим Христом». Однією з головних тем обговорення стало проведення Декади місійності в УГКЦ (від Вознесіння ГНІХ до Зіслання Святого Духа), а також розповсюдження матеріалів, необхідних для гідного її переживання в Україні та за її межами.

УРЯДОВИЙ ПЛАН ЗАХОДІВ З ВІДЗНАЧЕННЯ 150-РІЧЧЯ АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО

Уряд утворив організаційний комітет з підготовки та відзначення 150-річчя з дня народження митрополита Української Греко-Католицької Церкви Андрея Шептицького та затвердив План заходів із відзначення ювілейної дати в 2015 році. Розпорядження, розроблене Міністерством культури, прийняте на засіданні Кабінету Міністрів 29 квітня, інформує прес-служба Мінкультури. Очолив комітет віце-прем'єр-міністр України – міністр культури В'ячеслав Кириленко.

ПЕРЕСЕЛЕНЦІ ОТРИМАЛИ ДОПОМОГУ ВІД «КАРИТАСУ» ЧЕХІЇ

П'ять тонн одягу в рамках гуманітарної допомоги передали «Карітасу» Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ благодійники з Чеської Республіки. Її призначення – підтримка жертв окупації зі Сходу та Криму, які зараз мешкають в Івано-Франківській та Чернівецькій областях.

ВЛАДИКА БЛАГОСЛОВИВ ЩЕ ОДИН РЕАНІМОБІЛЬ

27 квітня владика Дмитро (Григорак) благословив ще один реанімобіль (третій з черги), який придбали та передали українські громади УГКЦ в Італії. Цей реанімобіль буде відправлений на допомогу добровольчим корпусам української армії.

З благословення Митрополита Ігоря «Будинок убогих» матиме нове життя

В неділю Мироносиць для освячення відреставрованого «Будинку убогих» до Золочева прибув Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський. Спочатку архирей звершив Архирейську Божественну Літургію і вигосив проповідь, а відтак відбулося і саме освячення споруди, якою опікуються брати-францішкани східного обряду. Церемонія освячення відбулася за численної присутності духовенства та вірних.

У цій будівлі, окрім храму і монастиря, міститься кухня для бідних міста, а також діятиме реабілітаційний центр для uzалежнених від алкоголю осіб. Відреставрований «Будинок убогих» є найстарішою будівлею не лише Золочева, а й, мабуть,

Уже традиційно перед святкуванням Дня міста у приміщенні львівської ратуші відбувається церемонія нагородження львів'ян, які відзначилися своєю працею у різних ділянках суспільного життя Львова та України. Цьогоріч високих нагород удостоїлись і представники Церкви. Зокрема, нагороди-відзнаки «Почесний знак Святого Юрія» отримали Преосвященний владика Венедикт та голова благодійної

Створено Раду єпископів Львівської області

На Львівщині утворено Раду єпископів, що стане майданчиком для міжконфесійного спілкування та зустрічі місцевих ієрархів з очільниками Львівської обласної державної адміністрації. До складу Ради увійшли правлячі архирей п'яти Церков, що сумарно охоплюють 88,5% усіх релігійних громад області. Окрім владик, які мають свій осідок у Львові, у засіданнях Ради можуть брати участь очільники ще чотирьох інших єпархій цих Церков на Львівщині.

Завдання Ради концентруватимуться у двох основних площинах: обговорення сучасного стану і вирішення проблем Церков на Львівщині, складних моментів міжцерковних стосунків тощо; сприяння державній владі у таких сферах як турбота про збереження довкілля, стійкий розвиток, суспільну мораль, громадянську свідомість тощо.

Третього дня Великодніх свят Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський, відвідав з нагоди храмового празника львівську парафію Воскресіння Господнього, що на

усієї Західної України. Ця споруда значиться пам'яткою архітектури XV-XVIII ст. і довгий час перебувала у вкрай занедбаному стані. Тепер її відреставрували, і вона стала не лише окрасою Золочева, але й може бути візитівкою міста нарівні із Золочівським замком.

zolochiv.net

Високі нагороди для представників Львівської архієпархії

організації «Фундація духовного відродження» о. Тарас Мілян.

У своєму подячному слові Преосвященний владика Венедикт зазначив: «Цей рік – особливий для нашої Церкви, для нашого міста. Це рік особи Шептицького – прикладу, як мають жити люди. І найбільшою нагородою особисто для мене і для нашої Церкви буде пам'ятник нашому Митрополиту».

«Почесним знаком Святого Юрія» нагороджують громадян України та інших держав за видатні заслуги перед Львовом у галузі розвитку економіки, науки, освіти, мистецтва, охорони здоров'я, а також за видатну благодійну, гуманістичну та громадську діяльність.

За матеріалами сайту
Львівської міської ради city-adm.lviv.ua

Засідання Ради єпископів відбуватимуться за круглим столом як за участі керівництва Львівської ОДА у її приміщенні, так і «у власному колі». Головуватимуть на них очільники конфесій почергово. Вони ж і скликатимуть колег на ці зустрічі, що відбуватимуться зазвичай раз у квартал або ж за нагальної потреби.

Перша така зустріч уже відбулася: єпископи поспілкувалися з головою Львівської ОДА Олегом Синюткою

За матеріалами прес-служби Львівської ОДА

Свято Воскресіння Митрополит Ігор святкував у львівській парафії

вул. Городоцькій. Тут він звершив Архирейську Божественну Літургію та вигосив проповідь. Його Високопреосвященству співслужили адміністратор храму о. Сергій Швагла, співслужили парафії та запрошені священники.

Після Божественної Літургії владика Ігор поблагословив вірних свяченою водицею. У свою чергу, о. Сергій Швагла та парафіяльна спільнота подякували митрополитові за батьківську опіку та молитву.

Військовослужбовці Львівського гарнізону житимуть в освячених оселях

У селищі Солонка Пустомитівського району споруджено будинок для родин військовослужбовців Львівського гарнізону. Щоб освятити нові оселі наших вояків, сюди прибули військові капелани Львівської архієпархії о. Юрій Цюпка та бр. Мирон Горбовий. Ордери на житло українським військовим вручив Головний інспектор Міністерства оборони України генерал-лейтенант Юрій Аллеров.

Серед учасників цього торжественного дійства були начальник Львівського гарнізону генерал-лейтенант Павло Ткачук, офіцери Академії сухопутних військ ім. гетьмана Петра Сагайдачного,

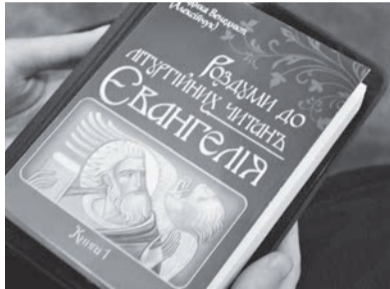

представники районої влади, військовослужбовці з родинами, сім'ї загиблих та поранених офіцерів, мешканці військового містечка.

Цього дня новоселами стали сім'ї 64 військовослужбовців, зокрема, родини військовиків, загиблих та поранених в зоні АТО.

kapelanstvo.info

Побачила світ нова книжка владика Венедикта

У книгарні львівській «Є» відбулась презентація нової книги Преосвященного Венедикта, єпископа-помічника Львівської архієпархії. Віце-ректор УКУ о. Василь Рудейко зазначив під час презентації, що ця книга не є науковими дослідженнями до Святого Письма, а, радше, «нотатки віруючого серця, на-

тхненні і зроджені щоденним читанням Святого Письма. Це те, що повинен робити кожен християнин – читати Біблію, пропускати її крізь себе».

Сам автор книги, яка називається «Роздуми до літургійних читань Євангелія», під час презентації наголосив: «Це цілковито суб'єктивна версія своїх досвідів і переконань. Часто воно дуже по-простацьки виглядало. Деколи Бог клав мені на серце щось глибше. Але я пробував ділитися», – сказав владика Венедикт. За словами владика, це видання має стати певним поштовхом для захоочення до читання Святого

Письма.

Владика також розповів, що готує вже другу книгу. «У другій книзі буде розважання того, що ми чуємо. Це читання апостолів, які є щодня на Божественній Літургії. Мені ще залишилось останні декілька сторінок», – поділився владика.

Владика Венедикт узяв участь у вшануванні жертв геноциду вірмен

мія розпочалася заупокійною молитвою за жертв геноциду. Очолив молитву настоятель Львівської єпархії Вірменської Апостольської Церкви о. Тадеос Геворґян. Учасником цього моління, яке відбулося у Вірменському кафедральному соборі, був і Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської архієпархії.

Звертаючись до присутніх, владика Венедикт наголосив на гідності людського життя та засвідчив братерську підтримку УГКЦ вірменському народові.

Шанобливо та з великою любов'ю до Велико-го Митрополита діти співали пісні, декламували поезію. «Прошу Тебе: прослав його також і на землі», – ці слова поезії, що прозвучала у стінах архикатедрі, змусили защемили серця вірних, які прийшли на урочисту академію. У присутніх знову зринуло питання встановлення пам'ятника Митрополитові, адже до знакової дати – 150-ліття від дня його народження – залишилося зовсім небагато: чи встигнемо, щоб величаво вшанувати нашого Мойсея біля пам'ятника на площі Святого Юра?

IV ВСЕЦЕРКОВНА ПРОЩА «ДОРОГОЮ ЗЦІЛЕННЯ»

25 квітня в Унівському монастирі Студійського уставу відбулася IV Всецерковна проща «Дорогою зцілення», яку організував рух «За тверезість життя», представником якого у Львівській архієпархії є о. Юрій Дрізд. Розпочалася проща Божественною Архидієцєю Літургією, яку очолив Преосвященний владика Тарас (Сеньків), єпарх Стрийський.

ДІТИ З «РОДИННОГО ДОМУ» М. БІБРКА БУЛИ УЧАСНИКАМИ КОНКУРСУ «ПАТРІОТИЧНА ВЕСНА»

Від 1 березня до 30 квітня в рамках проекту «Ми – українці» тривав конкурс між будинками сімейного типу і прийомними сім'ями «Патріотична весна» на найбільш оригінальне виконання Гімну України. Серед учасників конкурсу були діти з «Родинного дому» Згромадження сестер Пресвятої родини, що в Бібрці на Львівщині.

ЧЕРГОВУ ДОПОМОГУ ДЛЯ ВОЇНІВ АТО НАДАЛИ В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКІЙ АРХІЄПАРХІЇ

27 квітня владика Володимир (Війтишин), Архидієц і Митрополит Івано-Франківський, освятив та благословив на щасливу дорогу позашляховик «Land Rover», який придбала архієпархія. Того ж дня автомобіль був відправлений у зону бойових дій на потреби батальйону «Айдар».

ЛОНДОНСЬКА ГРОМАДА ВШАНУВАЛА ЖЕРТВ ЧОРНОБИЛЯ

26 квітня лондонська греко-католицька громада зібралася на молитву в кафедральному соборі Пресвятої Родини, щоби вшанувати жертв аварії в Чорнобилі, 29-та річниця якої припала саме на неділю. Вірні молилися за живих – за тих, хто залишився, втратив здоров'я, рідних, домівки, – і за померлих, яких убила радіація.

В ПАРМІ (США) ПРОВЕЛИ РЕКОЛЕКЦІЇ ДЛЯ ДУХОВЕНСТВА

В реколекційному центрі «Лойола» міста Клінтон, штат Огайо (США), відбулися щорічні реколекції для духовенства єпархії Святого Йосафата в Пармі. Реколекції провів владика Павло (Хомницький), єпарх Стемфордський. У духовних науках архидієц акцентував на особливостях священничого служіння вірянам Української Греко-Католицької Церкви в Сполучених Штатах Америки.

ВЛАДИКА ОСВЯТИВ КАПЛИЦЮ НА ПЕРЕДОВІЙ

Владика Михаїл (Колтун), керівник Департаменту УГКЦ з питань душпастирства в силових структурах, на передовій у Новоайдарівському районі Луганської області освятив каплицю, яку спорудили самі військові з 24-ї бригади (Яворів).

БФ «КАРІТАС-ДОНЕЦЬК» ОТРИМАВ ВІДЗНАКУ ВІД ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Благодійним інструментом УГКЦеркви на східних теренах України є БФ «Карітас», який допомагає усім, незалежно від політичних поглядів та конфесійної приналежності. Представництво БФ «Карітас» у Донецьку проіснувало 12 років. До початку військових дій в зоні АТО тут працювало близько 30 працівників. У серпні 2014 року через військові дії працівники цього представництва в Донецьку були евакуйовані.

Львівські гімназисти вшанували Митрополита Андрея

Гімназисти та вчителі Львівської гуманітарної гімназії ім. Олени Степанівни з поглибленим вивченням англійської мови та українознавства, що у Львові на вул. О.Степанівни, 13, завітали до Архикафедрального собору св. Юра, щоб урочистою академією вшанувати Слугу Божого Митрополита Андрея.

Обрано ігумена Свято-Успенської Унівської лаври

23 квітня відбулися вибори ігумена Свято-Успенської Унівської лаври. Відповідно до протоколу виборів, які проходили на основі «Кодексу канонів Східних Церков», «Типікону» та «Правильника виборів», ігуменом Свято-Успенської Унівської лаври було обрано ієромонаха Ілля (Івана Мамчака).

Згідно з арт. 60, §1 «Правильника виборів», через посередництво ієрм. Аліпія (Андрія Федуна), голови виборчої комісії, ієрм. Ілля (Іван Мамчак) повідомив про прийняття вибору та, на підставі кан. 959, §1, попросив про затвердження його ігуменом Свято-Успенської Унівської лаври на п'ять років.

Керуючись кан. 939 і кан. 960, §1 ККЦ, своєю грамотою Блаженніший Святослав проголосив, що виборча Загальна рада відбулася за приписами права, а обраний ієромонах є здатним на уряд ігумена, тому він затвердив вибір ієромонаха Іллі (Івана Мамчака) ігуменом Свято-Успенської Унівської лаври на п'ять років з 2 травня 2015 року.

БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ ОСВЯТИВ ХРАМ СВЯТОГО ВОЛОДИМИРА У ХЕРСОНІ 2 травня відбулася Архиєрейська Божественна Літургія та освячення храму Святого Володимира в Херсоні, яке здійснив Блаженніший Святослав, Глава УГКЦ. Освячення відбулося у співслужінні з Апостольським нунцієм Архиєпископом Томасом Едвардом Галліксоном та владиками УГКЦ. На церковних заходах були: міський голова Херсона Володимир Миколаєнко та перший заступник голови Херсонської ОДА Валентина Січова.

Греко-католицька громада м. Херсона організувалася на початку 1990-х років. На початку 1993 року організована херсонська греко-католицька громада звернулася з проханням до отців василіан про душпастирську опіку. У травні цього ж року з благословення Глави Української Греко-Католицької Церкви, Блаженнішого Мирослава Івана Любачівського до міста прибув ієромонах Ісидор Гончар

ГЛАВА УГКЦ ПЕРЕДАВ МОЩІ БЛАЖЕННОГО ЙОСАФАТА КОЦИЛОВСЬКОГО ПРОКАТЕДРАЛЬНОМУ СОБОРУ ПОКРОВУ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ М. САМБОРА

У Неділю мирносиць, владика Постійного синоду УГКЦ на чолі із Блаженнішим Святославом, Головою УГКЦ, відслужили Архиєрейську Божественну Літургію в прокатедральному соборі Покрову Пресвятої Богородиці УГКЦ м. Самбора. Під час малого входу Блаженніший Святослав виставив для публічного вшанування мощі блаженного священномученика Йосафата Коциловського, які відтепер перебуватимуть у цьому храмі.

МОЛИТВА «ТЕЗЕ» У ПАТРІАРШОМУ СОБОРІ

У п'ятницю Світлого тижня, після Вечірньої, яку очолив Блаженніший Святослав (Шевчук), у Патріаршому соборі Воскресіння Христового відбулася молитва в душі «Тезе» - екуменічної спільноти з Франції. Настоятель цієї спільноти, брат Алоїс, разом з іншими братами «Тезе» здійснює «паломництво довіри» до України у Світлий тиждень. Близько 60 молодих людей з різних європейських країн долучились до молитви, щоб разом попросити у Господа миру для України та розділити з усіма радість Христового Воскресіння.

У КИЄВІ ЗАВЕРШИЛАСЯ АКЦІЯ «ПОДАРУЙ КНИГУ В'ЯЗНЮ»

10 березня нинішнього року у Києві стартувала добродійна акція на поповнення в'язничних бібліотек. Її ініціаторами стало київське Товариство українських студентів-католиків «Обнова» у співпраці із Пенітенціарним душпастирством УГКЦ. А вже 29 квітня волонтерка Пенітенціарного душпастирства УГКЦ Мар'яна Вархоляк, координатор збірки, відвідала Київський слідчий ізолятор, де відбувся акт передачі книг, зібраних у часі Великого Посту.

З'їзд ВІВТАРНИХ ДРУЖИН ПРОВЕЛИ В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКІЙ АРХІЄПАРХІЇ

Івано-Франківська архієпархія та Духовна семінарія святого Йосафата вже уп'яте організують архієпархіяльний з'їзд вівтарних дружин. Щороку він має інший характер. Цьогорічною темою для проведення заходу є роль вівтарника у діяльності парафіяльної спільноти.

ВИШКІЛ ДУХОВЕНСТВА УГКЦ В АРГЕНТИНІ

Від 13 до 16 квітня в реклекційному домі «Фатіма» отців вербістів м. Посадас (Місіонес, Аргентина) у рамках постійної формації священників відбувся курс канонічного та партикулярного права УГКЦ для богосвячених осіб єпархії Покрови Пресвятої Богородиці в Аргентині.

Наприкінці квітня у Мельбурні (Австралія) проходив Єпархіяльний собор за участю 40 делегатів. У початковому слові Правлячий єпископ Мельбурнської єпархії святих Петра і Павла Кир Петро (Стасюк) пригадав делегатам, що їхня участь у роботі Собору дуже важлива, бо Святий Дух працює через усіх членів Церкви. Також Владика Петро застеріг, що майбутнє української громади

Освячено найвищу в Україні скульптуру Ісуса Христа

У селищі Солотвин, що на Івано-Франківщині, місцеві парохіяни звели найвищу в Україні скульптурну композицію Ісуса Христа. У Томину неділю відбулось її відкриття та освячення. З цієї нагоди до селян завітав Преосвященний Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський Володимир Війтишин. Тут, у співслужінні численних священників Івано-Франківської архієпархії, владика звершив Архиєрейську Божественну Літургію. Серед

присутніх були також представники районної та місцевої влади.

По завершенні богослуження митрополит Володимир освятив скульптуру Ісуса Христа. Відтак із подячним словом до архиєрея звернувся солотвинський протопресвітер о. Дмитро Гірняк і від імені всіх мирян висловив вдячність митрополитові за його архиєрейське служіння та подякував усім, хто допомагав у будівництві й відкритті скульптурної композиції.

У Неділю мирносиць владика Василій (Івасюк), єпарх Коломийсько-Чернівецький, відвідав з архіпастирським візитом село Дора, що належить до м. Яремче. Центральною подією цього візиту стало освячення нового престолу та благословення відреставрованого старовинного місцевого храму Чуда Архистратига Михаїла.

При новоосвяченому престолі владика Василій звершив Божественну Літургію і виголосив

В Австралії відбувся Єпархіяльний собор

та Церкви потребує зусиль і праці, адже сама історія показує, що у свій час церковні християнські спільноти були присутніми в різних місцях, проте на сьогодні вони там уже не існують.

Упродовж Собору шість доповідачів представляли свої роздуми та формулювали запитання для розгляду, як збудувати «живу» церковну спільноту всередині кожної парафії. Делегати провели чимало часу в дискусіях, які були частиною програми Собору, щоб заохотити єпархію активізувати молодіжні програми з нагальною необхідністю для підготовки молодіжних лідерів.

Кілька речей стали очевидними від самого початку: Церква потребує повністю розвинути пасторальний план, який повинен здійснюватися чи бути під наглядом професійної керівної команди, а єпархія повинна знайти ресурси в усіх значеннях цього слова, щоб діяти згідно з цим планом.

Завершилися урочистості великим концертом за участі Солотвинського церковного хору та місцевих виконавців.

У Дорі освятили відреставрований старовинний храм

пастирське слово, у якому наголосив, що престіл є місцем, яке поєднує небо і землю, а віруючих людей ставить перед обличчям Бога.

Наприкінці богослужіння всі присутні спільно помолилися за кращу долю українського народу, а також за тих, хто склав своє життя на сході в обороні України. Також молитовно згадали загиблих від катастрофи на Чорнобильській АЕС.

На завершення місцевий парох о. Іван Лейб'юк подякував владіці Василеві за пастирську опіку і за благословення, а добродійцям – за участь у відновленні розпису храму та виготовленні престолу.

Прес-служба єпархії

У Збаразькій виправній колонії жінка прийняла св. Хрищення

На прохання 15 жінок, які виявили бажання очистити свою душу через святу Сповідь і прийняти святе Причасття, до ув'язнених жінок, що перебувають у Збаразькій виправній колонії №63, у четвер Страсного тижня прибув в'язничний капелан отець Омелян Колодчак. Таїнства звершувались у в'язничній каплиці. Цікавим є те, що одна із ув'язнених побажала охриститися, прийнявши ім'я Марія.

Новоохрищена Марія, яка добровільно вирішила стати християнкою, отримала в дарунок на пам'ять про святу Тайну Хрищення ікону Христа-Спасите-

ля. Вітаючи її, отець Омелян наголосив: «У той час, коли ми розважаємо над страстями Господніми, ви виявили бажання прийняти Хрищення. Як Вероніка, подавши хустину Спасителю, отримала на ній Його відбиток, так само сьогодні Ісус залишив відбиток у вашому серці. Він прийшов до нього, щоб подарувати вам спасіння».

Християни Маріуполя провели цілодобову молитву за мир

храмах міста. «Настав час пошуку того, що об'єднає всіх християн, а не акцентувати увагу на відмінностях», – зазначили під час прес-конференції представники Ради християнських Церков «Єдність» у Маріуполі. За їхніми словами, «молитва триватиме до повного встановлення миру». Тому і просять молитовно підтримати Маріуполь, бо «в цьому Божому задумі вирішується доля всієї країни».

Від УГКЦ ініціативу благословив владика Степан Меньок, екзарх Донецький, а на початок міжконфесійної молитовної акції прибув єпископ-помічник Харківсько-Запорізької дієцезії РКЦ Ян Собіло. Духовенству за жертовну духовну працю в умовах війни особисто подякував міський голова Маріуполя Юрій Хотлубей.

За матеріалами Радіо Ватикану

які прийшли на наші пасхальні богослужіння, не є вірянами нашої Церкви. Однак ми переконані, що там, де є люди, там є Христос. Тому світло Христового Воскресіння ми намагалися донести до всіх людей».

Руслана ТКАЧЕНКО,
прес-служба Донецького екзархату

У Харкові молилися за жертв геноциду вірмен

конфесій. Був серед них і греко-католицький священник – о. Віктор Мартиненко, адміністратор храму Пресвятої Трійці м. Харкова. «Дуже важливо, що сьогодні зібралися представники усіх Церков: і Православних, і Римо-Католицької, і УГКЦ. Ми спільно помолилися і мали можливість поспілкуватися», – розповів о. Віктор.

Опісля було відкрито Меморіал жертвам геноциду вірмен. Голова вірменської національної громади в Харкові Армаїс Оганесян подякував усім, хто був причетний до створення Меморіалу, і підкреслив, що тепер у представників вірменської діаспори є місце, де можна вшанувати пам'ять загиблих предків.

В ДНІПРОПЕТРОВСЬКІЙ ПАРАФІЇ УГКЦ ПРОВЕЛИ АКЦІЮ «ВЕЛИКОДНІЙ КОШИК ДЛЯ ВІЙСЬКОВИХ»
При храмі Покрову Пресвятої Богородиці УГКЦ парафіяни разом із настоятелем парафії о. Василем Колодієм влаштували акцію «Великодній кошик для військових». Віряни збирали паски, а також окремі продукти харчування та засоби гігієни для військової частини в міста.

ПІДГОТОВКУ ДО ЦЬОГОРІЧНОГО СИНОДУ ЄПІСКОПІВ УГКЦ ПРАКТИЧНО ЗАВЕРШЕНО», – ВЛАДИКА БОГДАН (ДЗЮРАХ)

Підготовку до цьогорічного Синоду Єпископів УГКЦ, який відбудеться у вересні в Івано-Франківську, у цілому майже завершено. Про це розповів владика Богдан (Дзюрах), Секретар Синоду Єпископів УГКЦ, коментуючи роботу Постійного Синоду, який проходив у Самбірсько-Дрогобицькій єпархії.

ЧИН ОСВЯЧЕННЯ КАПЛИЦІ ВІЙСЬКОВИХ У ЗОНІ АТО

У післяпасхальному часі владика Богдан Манишин, єпископ-помічник Стрийський, провідав воїнів у зоні АТО та здійснив чин освячення каплиці, яку ті спорудили на місці своєї дислокації. Архиєрей прибув на запрошення бійців одного із батальйонів, у якому душпастирював минулого літа.

БРАТ-ВАСИЛІЯНИН ПРОВІВ ВЕЛИКДЕНЬ У ЗОНІ АТО

У Страшний тиждень в зону АТО вирушив брат Роберт Ленів, ЧСВВ. Допомагаючи в служінні о. Любому Яворському, заступнику керівника Департаменту Патріаршої Курії УГКЦ у справах душпастирства силових структур України, брат Роберт відвідав зі священником понад 30 блокпостів. Було роздано 5000 образків з іконою Воскресіння Христового та 3000 великодніх пасок. Розповідає о. Любомир Яворський: «Дуже зворушливим був момент виставлення Плащаниці. Виставляли Плащаницю там, де доводилося. Наприклад, на столі, де хлопці їдять. Якщо не було де виставити, то солдати тримали на руках».

ВЛАДИКА ВАСИЛЬ (ТУЧАПЕЦЬ) ТА ВЛАДИКА СТЕПАН (МЕНЬОК) ОСВЯТИЛИ НА ПОЛТАВЩИНІ ДІМ МИЛОСЕРДЯ ДЛЯ ДІТЕЙ

2-3 травня відбулися урочисті заходи з нагоди освячення Дому милосердя для дітей у с. Деменки Кобеляцького району Полтавської області. Святування розпочалося у суботу з Вечірні, яку очолив владика Степан (Меньок), екзарх Донецький.

Після молитви відбулося урочисте привітання гостей, подяка жертводавцям, а також святковий концерт за участю вихованців Дому, парафіяльних дітей та гостей з Дніпродзержинська.

У ПОМПЕЇ ВІДЗНАЧИЛИ 15-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ

26 квітня громада м. Помпеї святкувала своє 15-річчя від заснування. Святу Літургію очолив владика Діонісій Ляхович, Апостольський візитатор для українців греко-католиків в Італії та Іспанії, на головному престолі в базиліці Матері Божої Помпейської.

У ГОРОДКУ ВІДКРИТО ВИСТАВКУ ГУЦУЛЬСЬКИХ ІКОН XIX СТОЛІТТЯ

В Городоцькому історико-краєзнавчому музеї відбулося відкриття виставки «Гуцульська ікона на склі XIX століття» з колекції Івана Гречка, яка подарована у музей Українського Католицького Університету. Ці ікони на склі побутували майже виключно у гуцульських хатах. Найчастіше на них зображували святих, яких у народі шанували. Окрім Богородиці, такими були св. Миколай, Юрій Зміборець, св. Варвара (особливо шанували її жінки). Траплялися Три Святителі (Василій Великий, Іван Золотоустий і Григорій Богослов), св. Ілля, апостоли Петро і Павло, а також окремі багатофігурні євангельські сюжети.

Виставка буде тривати до 29 травня 2015 року.

У день Пасхи на центральній площі міста Маріуполя розпочалася міжконфесійна цілодобова молитва за мир і єдність в Україні. Біля хреста було встановлено намет, де богослужіння почергово очолюють душпастирі РКЦ, УГКЦ, УПЦ КП та протестантські священнослужителі. Вони створили Раду християнських Церков «Єдність».

Священнослужителі пояснили, що до середини вересня минулого року вони не знали один одного. Позналилися під час молитовної ходи, після чого почали практикувати спільні молитви у різних

На Великдень у Донецьку славили Воскреслого Христа

На свято Воскресіння ГНІХ в Донецьку греко-католицькі храми були переповнені вірянами та людьми, які прагнули взяти участь в богослужіннях цього воскресного дня. Як відомо, зараз в Донецьку функціонує три парафії УГКЦ: катедральний собор Покрову Пресвятої Богородиці, парафія св. Миколая Чудотворця та парафія Зіслання Святого Духа, в яких служать о. Михайло Заверчук, о. Іван Талайло та о. Ростислав Муховський.

«Наші храми були переповнені і навіть не вмщали в собі усіх охочих помолитися, – розповів о. Михайло Заверчук. – Звичайно, що більшість людей,

24 квітня у цілому світі відбувалися поминальні заходи з нагоди 100-річчя геноциду вірмен. Цього дня також і в Харкові, на території храму Вірменської Апостольської Церкви Святого Воскресіння, зібралися на спільну молитву представники усіх

Папа, Церква, Ватикан

У ВАТИКАНІ ЗА УЧАСТЮ ПАПИ ФРАНЦИСКА ПОСВЯТИЛИ НОВИЙ СТЯГ ШВЕЙЦАРСЬКОЇ ГВАРДІЇ

1 травня, після призначення нового Командира Папської Швейцарської Гвардії, що відбулося 7 лютого, у Ватикані пройшла церемонія посвячення нового прапора цього військового корпусу.

З цієї нагоди кардинал Паролін, Державний Секретар, відслужив Святу Месу в каплиці Тевтонського Цвинтаря, що на території Держави-Міста Ватикану, здійснивши обряд посвячення стягу. Опісля на подвір'ї казарми відбулася військова урочистість, в якій, несподівано для багатьох учасників, взяв участь також і Папа Франциск, – повідомляє Християнський портал КІРІОС з посиланням на Радіо Ватикан.

Звертаючись до гвардійців, Святіший Отець пригадав девіз Швейцарської Гвардії: «Mut und Demut», тобто, «Сміливість і покір», наголосивши, що командувати, по-євангельському означає – служити. На завершення Папа уділив Апостольське благословення новому командирові, гвардійцям та їхнім родичам.

ЗАМАХ НА СВЯТИЙ ПРЕСТОЛ НЕ ВІДБУВСЯ

На Сардинії нещодавно викрили злочинне угруповання, що готувало напад на Святий Престол. Поліція в Італії повідомила про арешти 20 людей, яких підозрюють у зв'язках з «Аль-Каїдою». За словами італійської прокуратури, зловмисники могли планувати напад проти Ватикану. Слідчі повідомили, що один із представників цього угруповання готувався стати бомбістом-смертником і вчинити напад на Святий престол, – повідомляє Християнський портал КІРІОС з посиланням на BBC. Дехто із підозрюваних, за припущеннями, причетний до вибуху бомби на людному базарі в Пешаварі у Пакистані. Місцеві ЗМІ повідомляють, що двоє із затриманих свого часу були охоронцями Усами бен Ладена.

БІЛЬШІСТЬ ШВЕЙЦАРЦІВ ВІРИТЬ В БОГА

Всупереч оцінкам служби Геллапа, яка заявила, що Швейцарія стала «атеїстичною країною», більшість жителів альпійської конфедерації таки зберігає віру в Бога.

Соціологи стверджували, що наприкінці 2014 року «релігійними» залишалися всього 38% швейцарців. Однак 20 квітня були опубліковані результати опитування, яке проводилося у телефонному режимі в німецькому та французькому регіонах Швейцарії, і його дані спростовують інформацію служби Геллапа. На запитання соціологів відповіли 1005 осіб. З них 53% респондентів назвали себе «віруючими» або «глибоко віруючими» людьми. У той же час серед молоді переважають агностики. Що ж стосується атеїстів, то їх у Швейцарії знайшлося всього 8%. Досить значну частину населення країни – 36% – складають ті, хто вважає себе «ні віруючим, ні невіруючим».

Великий вплив у швейцарському суспільстві зберігають християнські громади. 79% опитаних заявили про себе як про членів католицьких або протестантських громад, – повідомляє Християнський портал КІРІОС з посиланням на Vlagovest.

У МЮНХЕНІ ЗНОВУ ПОГЛУМИЛИСЯ НАД МОГИЛОЮ С. БАНДЕРИ

На мюнхенському цвинтарі Вальдфрідгоф знову зроблена спроба осквернити могилу лідера українського національно-визвольного руху Степана Бандери, – повідомляє на своїй сторінці у Facebook громадський активіст, голова Християнського товариства українців в Італії Олесь Городецький. Звертає увагу те, що на цей раз провокатори не встановленої нації намагалися маскуватися під поляків. Але прорахувалися в тому, що свідомий поляк не з'єднав би «Котвицю» – знак боротьби з нацизмом – з грубою лайкою. «Виникає питання. Охорона громадського порядку – пряма компетенція німецької поліції. Повага до могил – невід'ємна ознака європейської цивілізації. Яким чином подібні речі можливі в такій передовій європейській країні, як Німеччина, в той же час, коли її шляхами «переможно» роз'їжджають байкери-рашісти?» – запитує Городецький. Принагідно нагадаємо: раніше, як повідомляв Християнський портал КІРІОС, невідомі чорною фарбою обписали підніжжя хреста на могилі провідника ОУН(р) Степана Бандери.

Папа Франциск – у списку найвпливовіших людей світу

24 квітня американський журнал «Time» оприлюднив список TIME-100. Це щорічний рейтинг найвпливовіших у світі людей за версією часопису. Цьогоріч у списку – також Папа Франциск.

«Архієпископ Буенос-Айреса унікав вишуканих зовнішніх атрибутів своєї пастирської влади, він обрав для себе звичайне помешкання та сам готував собі їжу. Він

зібрав свою пастирську покір та простоту до валізи та переїхав з цим багажем до Ватикану», – пише «Time». Видання зазначає, що понтифікат Папи Франциска концентрується на служінні людині. А лауреат Нобелівської премії, архієпископ Десмонд Туту у своїй статті називає понтифіка «даром Бога для Церкви».

CREDO

Папа поїде до Фатіми...

2017 року Святіший Отець відвідає Марійський санктарій у Фатімі. Про це повідомлено, посилаючись на місцевого єпископа Антоніу Марту. Португальський ієрарх зазначив, що в розмові з ним Папа Франциск висловив охоту приїхати до Фатіми на 100 річчя об'явленя Богородиці. Єпископ Марту зауважив, що Папа дозволив йому цей візит до Фатіми, і нагадав, що невдовзі після обрання, у березні 2013 го, він ввірив свій понтифікат опіці Матері Божої Фатімської.

Фатімські Марійські об'явлення відбулися 1917 року. Протягом

шести місяців (у перше – 13 травня) трьом дітям-пастухам являлася Матір Божя, просячи людство за їхнім посередництвом про навернення і покір. Щороку до Фатіми прибувають сотні тисяч прочан. Туди звершували паломництва також і папи: 1967 року – Павло VI, потім тричі – Іван Павло II (1982, 1991 і 2000 року, коли він беатифікував Гіацинту та Франсіску Марту; беатифікаційний процес щодо третьої учасниці об'явленя – Лусії душ Сантуш – розпочався 2008 року). 2010 року Фатіму відвідав папа Бенедикт XVI.

За матеріалами: Gość Niedzielny

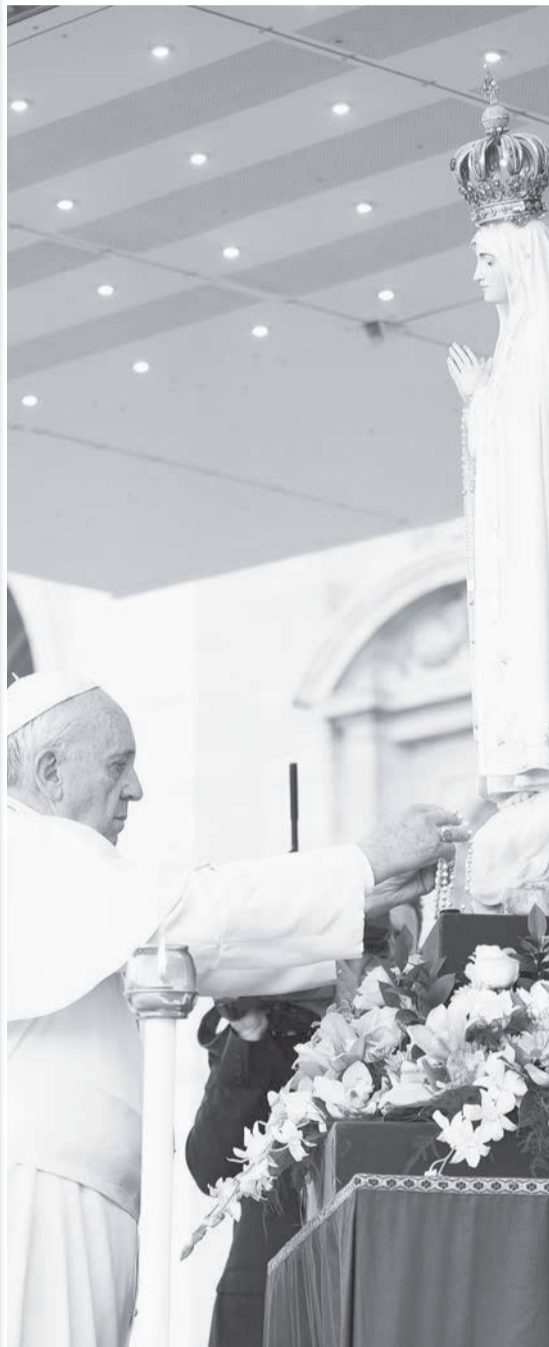
...і на Кубу

Як повідомив о. Федеріко Ломбарді, отримавши й прийнявши запрошення з боку цивільної влади та єпископату Куби, Папа вирішив здійснити зупинку на острові дорогою до США, відвідани яких заплановані давніше.

Головною метою Апостольської подорожі до Північної Америки є участь у Всесвітній зустрічі сімей у Філадельфії. Хоч програму подорожі ще не оприлюднено, проте вже відомо, що Святіший Отець, окрім відвідин Філадельфії, побуває в осідку ООН у Нью-Йорку, виступить перед Конгресом США на Капітолійському пагорбі столиці та здійснить канонізацію апостола Каліфорнії блаженного Хуніперо Серри в національному санктарії Непорочного Зачаття у Вашингтоні.

Нагадаємо, що ватиканська дипломатія та Святий Престол зробили посильний внесок у відновлення спілкування між США та Кубою.

За матеріалами Радіо Ватикану

Мусульмани перед Туринською плащаницею

Представники італійських мусульман відвідали катедру в Турині, щоби оглянути виставлену там Плащаницю. Учасниками делегації були двоє осіб: представник Ліги імамів та проповідників мечетей в Італії Мохамед Бахреддіне і речник Міжкультурного осередку «Мекка» Амір Юнес.

– Ми вирішили прийти сюди, щоби дати сиг-

нал, щоби повідомити, що всі ми – громадяни цього краю і цього міста, – заявили гості після візиту. Вони зазначили, що Плащаниця «зближує християн та мусульман і закликає, щоби ми були братами».

Бахреддіне охарактеризував хвилини, проведені перед Туринською плащаницею, як «подорож у часі та історії, під час якої ми бачили Ісуса у представленні братів-християн». «Це щось, що торкається душі, і коли це відбувається, то тому, що ти – в релігійному середовищі», – додав зі свого боку Юнес. Він зазначив, що вони обидва бачили: це була «мільярд людей в ім'я миру, мільярд людей, які ми дуже потребуємо, і сподіваємося, що так діється також і в наших землях, де точиться війна за них».

Туринську плащаницю в катедрі Турина можна буде бачити до 24 червня 2015 року.

CREDO, за матеріалами: wiara.pl

У Єрусалимі презентували найменшу Біблію в світі

Найменшу в світі Біблію (точніше – Старий Завіт) презентували в ізраїльському музеї в Єрусалимі, – повідомляє BBC News. У повідомленні йдеться, що видання було підготовлено до 50-річчя музею.

Розмір книги становить 0,04 квадратних міліметра на 20 нанометрів. На презентації її порівнюють з розмірами

вушка голки. У повідомленні зазначається, що Біблія, вирізана на позолоченій кремнієвій мікросхемі, виготовлена технологією застосування спрямованого іонного пучка, який залишає на шарі золота іони галію. Біблія написана на івриті і містить близько 1,2 мільйона символів.

Всім бажаючим відвідувачам надали мож-

ливість почитати Біблію документальний фільм за допомогою мікроскопа, а також показали

Вірменська Церква зарахувала до лику святих півтора мільйона людей

Вірменська Апостольська Церква зарахувала до лику святих півтора мільйона людей, що стали в 1915 році жертвами масових геноцидних вбивств в Османській імперії.

Церемонія канонізації відбулася в церкві св. Єчміадзіна, на ній був присутній президент Вірменії Серж Саргсян. Ритуальну службу провів Католикос

всіх вірмен Ґареґін II. За словами одного з ієрархів Вірменської Церкви, ці люди були гідні зарахування до лику святих, оскільки, за його словами, «загинули за віру і батьківщину».

Варто нагадати, що зовсім недавно Папа Франциск назвав цю широкомасштабну різанину вірменського населення Османської імперії у період Першої світової війни «першим геноцидом ХХ століття», внаслідок чого турецький уряд відкликав до Анкари «для консультацій» свого представника при Святому Престолі.

Крім того, слід зазначити, що в ті роки, поряд із вірменами, жертвами цих масових вбивств за національно-релігійною ознакою стали також представники і деяких інших християнських народів Османської імперії: орієнтовно – до 800 тис. асирійців і приблизно 500 тис. греків.

Останній раз ритуал канонізації проводився Вірменською Церквою 400 років тому.

КІРІОС

2/3 населення світу є віруючими

За результатами дослідження, проведеного «Gallup International», дві третини населення світу (63%) вважають себе релігійними людьми. Як повідомляється, найбільш релігійними країнами світу є: Вірменія (97% християн), Таїланд (94% – буддисти), Бангладеш (91% мусульман), Марокко (98% мусульман-сунітів), Грузія (84% християн). Найменший відсоток атеїстів виявлено в Таїланді (1%). З протилежного боку: Китай (лише 7% віруючих), Японія (13%), Швеція (19%), Чехія (23%) і Нідерланди (26%).

Якщо подивитися на окремі континенти й ділянки планети, то найбільший відсоток віруючих складає населення Африки, Близького Сходу і Центральної Америки (понад 80%). Далі йдуть Південна Америка (77%), Східна Європа (71%) та Азія (62%).

Низький відсоток віруючих зафіксовано в Північній Америці

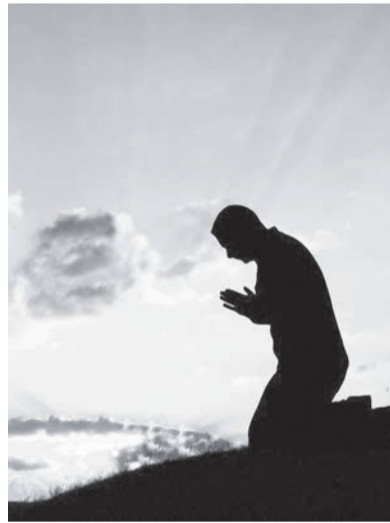
(55%), Західній Європі та Океанії. Західна Європа (51%) та Океанія (49%) є єдиними регіонами, де близько половини населення – або не релігійні, або переконані атеїсти.

Результати, отримані під час опитування, проведеного серед 64 тис. осіб в 65 країнах, показують, що інтерес до релігії зменшується з віком. Більш релігійними виявили себе молоді люди віком між 25 і 34 роками.

Впливає на рівень релігійності не тільки вік, але й рівень доходів та освіти. Так, відсоток атеїстів вищий серед осіб з високим доходом (47% проти 68% з низьким доходом).

Більш релігійними є менш грамотні і менш освічені люди (80% проти 60% серед тих, хто отримав середню освіту або 64% зі ступенями магістра або доктора).

Одним з найцікавіших висновків став такий: в Ізраїлі, незважаючи

на те, що він є перехрестям трьох монотеїстичних релігій, 65% респондентів вважають себе невіруючими, 30% – віруючими. На палестинських територіях цифри показують протилежну тенденцію: 75% віруючих і 18% невіруючих.

Про це повідомляє Християнський портал КІРІОС з посиланням на Седмицю.

У Британії збільшується кількість покликаних до монашого життя

У британських закритих жіночих монастирях відзначають несподіване зростання кількості покликаних, – повідомляє Християнський портал КІРІОС з посиланням на Католицький медіа-центр. Протягом року до новіціату вступили 44 жінки – це найвищий показник за останні 25 років. Роком раніше у новіціаті було 35 кандидаток. Тенденцію зростання спостерігають у Великобританії впродовж останніх 10 років. Лише торік 18 молодих жінок поселились у контемпляційних монастирях, 27 – в апостольських

зромадженнях.

Активізація покликаних є гарним показником особливо для останніх, оскільки криза апостольських покликаних була глибокою. Проте в останні роки у багатьох британських монастирях відбулися принципові зміни. Сестри почали робити іспит сумління, повернулися до свого коріння, ідентифікації й упевненості в собі. Завдяки такій праці сьогодні стало простіше розкривати свою місію і завдання у світі.

Як розповідає отець Крістофер Джемісон, який відповідає за просування покликаних до священства, відродження покликаних також є результатом розвитку молодіжного служіння в останні роки. У довгостроковій перспективі це також дає надію на нові покликання до священства. Адже бажаючих серед хлопців ставати священниками навпаки – поменшало: кількість першокурсників-семінарів знизилася з 44 до 35. У трьох єпархіях Уельсу не було жодного нового семінариса. Також зменшилася кількість новиків у чоловічих монастирях – з 22 до 18.

Мандруючи Інтернетом

У МАЛАЙЗІЇ МУСУЛЬМАНИ ЗМУСИЛИ ХРИСТІЯН ЗНЯТИ ХРЕСТ З ЦЕРКВИ

Близько 50 мусульман зібралося біля нової церкви в Тамані-Медан (Петалінг-Джая) під час недільного богослужіння, вимагаючи зняти хрест, який, за їхніми словами, є «викликом ісламу» і може похитнути віру молоді. Демонстранти говорили з адміністрацією населеного пункту, де, в свою чергу, після зустрічі з пастором церкви заявили, що християни обіцяли зняти хрест на наступному тижні. До місця протесту прибула поліція, щоб контролювати події після закінчення церковної служби. Відтак хрест було знято через кілька годин після протесту.

У Раді Церков Малайзії, коментуючи ситуацію, заявили, що протест був політично мотивований, щоби розпалити релігійну напруженість. Недільний протест – вже не перший, спровокований проти християнської громади в Петалінг-Джая. Попередня демонстрація відбулася 2 листопада 2014 р. і була організована мусульманською асоціацією «Pertubuhan Sahabat». Тоді мусульмани вимагали припинити будівництво 4-поверхової церкви. За їх словами, в околицях вже побудовано 3 церкви, і ще в одній немає необхідності.

КІРІОС

ПІДІРВНА ТЕРОРИСТАМИ БАГДАДСЬКА ЦЕРКВА ЗНОВУ УВІНЧАЛАСЯ ХРЕСТОМ

Наприкінці квітня був знову встановлений хрест на куполі церкви святого Юрія Змієборця в передмісті Багдада – Дорі. Нагадаємо, що Церква була підірвана терористами в 2004 році, потім була знову спалена ними в 2007 році. У 2004 році, глава Ассирійської Церкви Іраку митрополит Багдадський Мар Ґіварґіс, стоячи в зруйнованій вибухом церкві, сказав: «Вони думають, що підірвавши храм, їм вдасться погубити нашу віру. Але Віра не в стінах, вона в наших серцях. А стіни ми ще зуміємо відновити!» Сьогодні в цьому колись самому асирійському районі Багдада, та й мабуть всього Іраку, залишилося всього лише близько сотні будинків асирійців. Все ж, вони продовжують вірити у своє майбутнє на цій древній понівеченій, але такій рідній землі. Саме тому й продовжують відновлювати свої зруйновані храми. Відновлювальні роботи в церкві наближаються до завершення. З Божою допомогою у храмі знову почнуть проводитися регулярні богослужіння, – повідомляє Християнський портал КІРІОС з посиланням на livejournal

КАТОЛИЦЬКІ МОНАХИ І МОНАХИНІ ДОПОМАГАЮТЬ ПОСТРАЖДАЛИМ ВІД ЗЕМЛЕТРУСУ В НЕПАЛІ

Місцеві громади в Непалі і всі, хто не постраждав від землетрусу, підключилися до рятувальних робіт. Численні служби у важких умовах досі займаються пошуком людей під завалами. Число жертв з кожним днем збільшується. До рятувальних робіт відразу ж підключилися чернечі ордени, що живуть в районах, потерпілих від землетрусу, в т.ч. єзуїти, салезіани і сестри з Товариства Дочок Марії Помічниці, – повідомляє Християнський портал КІРІОС з посиланням на Katolik.

Єзуїти в перші дні відвезли допомогу, що включає намети і продукти харчування, у два віддалених села. Другу партію вони відправили в інший район. Однак багато доріг заблоковані, тому є труднощі з доставкою. Крім єзуїтів, в рятувальній акції беруть участь і інші черниці, зокрема салезіани й Дочки Марії Помічниці. Сестри знаходяться в Катманду з 2007 року. Разом з тим, за рекомендацією влади, вони були змушені евакуюватися з монастиря, бо в результаті землетрусу були порушені елементи конструкції.

До речі, Папа направив першу допомогу в Непал у розмірі \$100000.

Ієромонах Теодор Мартинюк: «Людина, яка живе в любові, не боїться ні зброї, ні ворога!»

– *Високопреподобний отче, коли вам повідомили про можливість стати єпископом, що ви відчули, що для вас це означає?*

– Насамперед для мене це означає сповнювати Божу волю, відгукнутися на те, що Господь від мене потребує послужити Йому для нашої Церкви, для нашого народу. Це були мої перші думки, коли Блаженніший Святослав повідомив мене про призначення єпископом-помічником.

– *Ви будете єпископом-помічником на Тернопільщині. Чи маєте вже якісь плани?*

– Особливих самостійних планів не маю, бо слово «єпископ-помічник» говорить саме за себе – допомагати. Бачу свою роль передусім як помічника митрополита. Виконувати його доручення, душпастирські плани та завдання, які Тернопільсько-Зборівська архієпархія собі накреслила, і які також накреслила наша Церква в стратегії «Жива парафія» 2020 року. А загалом які матиму ідеї, такими буду ділитися з митрополитом.

– *Чи змінилося призначення монаха в контексті останніх подій, що відбуваються в Україні?*

– Монастир весь час покликаний до молитви і до служіння своєму ближньому, незалежно від обставин і часу. Ми насамперед намагаємося служити потребуючим, тим, кому потріб-

високопреподобного отця Теодора Мартинюка, дотеперішнього ігумена Свято-Успенської Унівської лаври, номіновано на єпископа-помічника Тернопільсько-Зборівської архієпархії УГКЦ. 22 травня в селі Зарваниця, в соборі Зарваницької Матері Божої, відбудеться його архиєрейська хіротонія. Напередодні цієї події єпископ-номінат поговорив розповісти дещо про себе.

на духовна порада, духовна підтримка. Вони приходять до монастиря як до останнього місця надії. Рівно ж допомагаємо матеріально особам, які страждають через хворобу чи тепер є жертвами агресії. У контексті останніх подій – хіба що інтенсивність нашого служіння зросла. Але, фактично, наше чернецтво завжди займалося підтримкою людей, які найбільше потребують цього.

– *Нещодавно загинув молодший син Януковича і багато людей у соцімережах відверто тїшилися з цього: мовляв, так йому і треба, це б зі старшим щось трапилось... Як зробити так, щоб ми не перетворилися на цинічне суспільство?*

– Наш народ протягом століть від моменту Хрищення мав Євангеліє за особливу цінність. І зараз кожна українська родина може мати, а багато і мають, святе Євангеліє українською мовою. Зараз воно доступне для кожного. Просто потрібно розгортати і читати Слово Боже. Читати з вірою, бо це живе Слово, Слово, яке відкриває для людини шлях до спасіння, шлях до буття Людиною з великої букви.

Євангеліє Господь залишив нам через чотирьох євангелістів, які написали його так, що, незалежно від часу, в якому живе людина, воно є актуальне. Це Слово завжди дає відповідь і це Слово завжди є Словом життя. Хто з нього черпає, той житиме правдивим життям і зможе ним ділитися з іншими. Це така криниця, з якої, за словами Христа, можна черпати живу воду, яка буде жити, давати силу до життя, силу для внутрішньої переміни кожної особи. Тому я б спрямовував усю увагу на читання

і впровадження в життя Слова Божого.

– *Чому вважається поганим бажати комусь, навіть своєму ворогові, зла, смерті?*

– У самій суті це є поганим. Той, хто бажає своєму ворогові зла, бажає помститися, стає точно таким самим і починає жити точно такими самими цінностями, як і той ворог. Є небезпека того, що та особа невдовзі може почати ранили інших, які нічого поганого не зробили. Можна заразитися ненавистю і просто почати нею жити у своїй сім'ї, у суспільстві.

Христос же каже нам жити цінностями, які є набагато вищими, сильнішими, ніж стратегія ворога. А це є стратегія любові. І любов перемагає все. Людина, яка живе в любові, не боїться ні зброї, ні найстрашнішого ворога.

– *Отче, за якою християнською філософією ви живете?*

– Яздитинства був пов'язаний зі Студийським чернецтвом. Я народився в селі Дора (м. Яремче), де був підпільний монастир. Моя перша сповідь, моє перше Святе Причастя були в підпільній церкві – у моєї бабусі і діда вдома. На моє релігійне виховання мав вплив ієромонах Порфирий (Чучман), який двічі був ув'язнений, бо не хотів підписати декларацію про перехід на православ'я...

І в мене з дитинства сформувалося прагнення монашого життя. Для мене бути ченцем – означає цілковито присвятити своє життя Христові, іти туди, куди Він мене посилає, і робити те, що Він від мене хоче. Іти за Христом – це мій девіз. А вже куди Він поведе, в який спосіб, – це треба просто прийняти.

– *Зараз молоді люди не дуже поспішають ставати монаха-*

ми. Чому, на вашу думку?

– За час мого перебування в монастирі, а також мого служіння ігуменом монастиря, приймаючи кандидатів до монастиря, я глибоко переконався, що кожне покликання – це дар від Бога. Тобто це не продукт виховання чи цілеспрямованого навчання особи. Кожне покликання є дуже специфічним, дуже особливим і дуже індивідуальним. Тому в мене сформувалося таке переконання, що кожне покликання походить від Бога. Але тут є такий момент – не кожна особа готова відповісти Богові «так». Тому, на мою думку, Господь Бог в усі часи посилав імпульси натхнення до чернечого життя, але з огляду на різні обставини, час, різні тенденції в суспільстві, молоді люди, особи середнього віку не завжди готові, щоб Богові відповісти «так». Бог є дуже делікатний, Він тільки пропонує, а вже від самої особи залежить прийняти рішення.

І я бачив би проблему не в тому, що Господь щось змінив чи молоді особи стали гірше жити, а тільки в тому, що бракує більшого роз'яснення, розуміння того, що таке покликання до чернечого життя.

– *Чи можете навести статистику, скільки за час вашого перебування ігуменом монастиря прийшло осіб?*

– Можу навести статистику за 2013 рік, бо за 2014-й ще не підбивав підсумків. У 2013 році до Унівського монастиря Студийського уставу зголосилося близько 25 осіб, які хотіли би стати монахами. Проте з тих 25 ми прийняли близько половини, тому що є певні вимоги й критерії вступу до монастиря, які ставить церковне право і

монастирський типікон. З тієї половини залишилося лише шість кандидатів.

– *Що найперше ви перевіряєте, приймаючи до обителі?*

– Це може дивно звучати, але, відповідно до монашої традиції, ігумен повинен відмовляти охочим вступити до монастиря, тобто подавати аргументи, які би промовляли проти вступу до монастиря. І коли особа виявляє свою рішучість та переконання в покликанні, тоді їй дається можливість спробувати. Спершу це три-чотири тижні. Якщо кандидат бачить, що монастир – його місце життя, спасіння, то може продовжити кандидатуру, яка триває шість місяців. Водночас є особи, які відповідають за формування кандидатів. Вони та ігумен вирішують про подальший хід справи того чи іншого кандидата. Є досить багато часу, щоб кандидат і спільнота могли придивитися, чи справді кандидат має покликання до чернечого життя.

Мета монастиря щодо кандидата – розпізнати його справжнє покликання. Чи це є покликання до монашого чи до християнського життя у світі: у подружжі, у священничому покликанні тощо. І ми маємо багато прикладів, коли особи після доброго розпізнання вирішували одружуватися. І потім приїжджають до нас до монастиря з дружинами, дітьми і є вдячними, що монастир допоміг їм розпізнати їхнє покликання.

Розмовляла
Оксана КЛИМОНЧУК

Редакція газети «Мета» вітає єпископа-номіната з піднесенням до архиєрейської гідності. Бажаємо владі Теодору Божого благословення у всіх починаннях, наснаги, витривалості, сили духу і міцного здоров'я на благу працю в архиєрейському душпастирстві.

Магія не може бути чорною чи білою

Інтерв'ю з дивовижним католицьким священиком Яном Білецьким із Севастополя – одним з небагатьох у світі священнослужителів, які виганяють бісів і вимолюють людям щастя.

Історії, які розповідає отець Ян, здаються немислимими. Щоразу, коли він приїздить до Риги, на прийом до нього шикуються довжелезні черги в кількості осіб.

І можна було б скільки завгодно відмахуватися і не вірити в те, що екзорцизм (вигнання бісів) – не казкові страшилки, а абсолютна реальність, якими не свідчення очевидців, які на власні очі бачили, які страшні речі відбуваються з одержимими людьми під час читання о. Яном певних молитов, і як багато хто з них змінюється після закінчення богослужіння ...

ОБЕРЕЖНО: ЗНАКИ ЗОДІАКУ!

Опинившись у стінах редакції, о. Ян насамперед кинув погляд на великого металевого скорпіона, який мирно живе (точніше, висить) в коридорі:

– Це треба зняти зі стіни і винести звідси. Поганий символ, він приносить в дім сварки і скандали!

Вмовляння, що це подарунок, зроблений хорошими людьми з найкращих міркувань, не допомогли. Отець Ян був непохитний і навіть не дозволив заховати сувенір у шафку.

– У світі існує величезна кількість символів і знаків, які простим людям здаються нешкідливими, а сатаністи тим часом регулярно здійснюють над ними ритуали.

– *А прикраси з якимось іншими знаками зодіаку можна носити?*

– Не можна! Ви ж не знаєте, що

вони означають. Той же знак Діви, наприклад, є символом розпусти. Та й у безлічі інших знакових зображень таїться негативна енергія. Наприклад, прикраси у вигляді скарабей і нанесені на тканини черепи символізують смерть, а перевернуті зірки – темні сили.

– *Але ж люди не спеціально подібними символами прикрашають себе і свої будинки ...*

– Не спеціально. Але Люцифера притягають. Я днями побачив у вас у продажу з вигляду нешкідливу книжечку про драконів, яку випустило для дітей одне шановне латвійське видання – це справжній практичний посібник з сатанізму, підручник чорної магії. Гарні малюнки – а на останній сторінці у завуальованій формі дитині пропонують укласти пакт з темними

силами. Для цього всього лише треба вписати в спеціальні графи прізвища батьків, своє ім'я і підписатися. Гра, бачте, така. А насправді – це заклик до страшного вчинку, наслідки якого

позначаться на багатьох прийдешніх роках.

ЧОМУ НЕ МОЖНА ХОДИТИ ДО ЕКСТРАСЕНСІВ?

– *Отче Яне, Ви хочете сказати, що темні енергії справді існують і є люди, які вміють ними керувати?*

– Будемо говорити прямо: кожна енергія має творця, з нізвідки вона не з'являється. І «автором» чорної енергії може бути тільки нечиста сила.

Нещодавно до мене в Севастополь приїжджав один солідний полковник із сім'єю. Його син-студент одного разу побачив уві сні сатану, після чого юнак почала переслідувати нечиста сила: в гуртожитку серед білого дня хтось вживався, ночами мучили страхіття... Батько був упевнений, що син просто дурня клеїть. Але вести його до лікаря не ризикнув: молодшу людину однозначно поклати б до божевільні, і на цьому кар'єра військового закінчилася б. Тому, насамперед, вони вирішили приїхати до мене.

Пішли ми всі разом молитися до церкви. Полковник всім своїм виглядом показував, що до релігії і конкретно до екзорцизму ставиться вкрай несерйозно. І Господь показав йому, що є правда, а що – брехня. Річ у тім, що до церкви в цей день привели біснувату жінку. І коли я почав молитися, вона в страшній злобі стала на мене кидатися, а в кульмінаційний момент раптом піднялася в повітря. Полковник як побачив цю картину, так з жахом корком вилетів з церкви. Так хотілося йому вслід крикнути: «Захиснику Вітчизни, куди ж ти тікаєш?» Але головне – побачивши на власні очі дію нечистої сили, цей чоловік зміг повірити в існування Господа Бога. І в церкву він почав ходити регулярно, і хлопчика його ми відмолили і повернули до нормального життя.

– *А за допомогою якої сили, на ваш погляд, діють екстрасенси і так звані білі маги, які теж використовують ікони та молитви і теж рятують людей від найрізноманітніших захворювань?*

– Я особисто нікого ні від чого не рятую. Я просто звертаюся до Бога з молитвами про допомогу для конкретних людей. І за цими молитвам зцілення до людей приходять не від мене, а від Господа. Якщо ж я хоч на мить припишу собі заслугу чийогось зцілення, то Господь відразу ж перестане слухати мої благання. Не випадково екзорцизмом священик може займатися лише з благословення єпископа.

А що стосується екстрасенсів, цілителів і всіх тих, хто нібито володіє якимось особливими енергіями, то ходити до них – страшний гріх, за який доведеться згодом відповідати: якщо не вам, то вашим дітям чи онукам. Тому що всі вони працюють за допомогою відкритого третього ока, яке з волі Господа Бога в нормальної людини повинно бути закритим. Внаслідок цієї ж причини людина не має права відкривати собі або іншій людині чакри, працювати з енергетикою та ауру, а також давати можливість бачити нібито минулі життя.

Так само небезпечно ворожити на майбутнє.

– *І сільські бабусі, які заговорюють дивну хворобу під назвою рожжа, теж, виходить, діють не по-божому?*

– Не треба ходити по жодних бабках – прикладіть до хворого місця червону ганчірку, і все само пройде.

Інша справа, якщо та ж сільська бабуся допомагає людям за допомогою трав, які вона сама збирає і знає, як ними лікувати. І гаряче молиться Богу за хвору людину. Вона не проводить ніяких ритуалів і змов – відповідно, не вступає в змову з нечистою силою.

Головне, треба чітко усвідомити: магія не може бути чорною або білою. Будь-яка ворожба – це мерзота в очах Бога.

ЩО ХОВАЄТЬСЯ ЗА СНОВІДІННЯМИ?

– *Чи можна довіряти снам?*

– Сні, в яких нам повідомляють якусь істину, даються від Бога. Святий Йосиф бачив чудові сни, Діви Марії уві сні з'явився ангел з благою звісткою... А страхіттями, звичайно, мучить людей тільки сатана.

– *А розгадувати незрозумілі сновідіння треба?*

– Не треба! Як кажуть, чим далі в ліс, тим більше дров. Якщо часто сняться незрозумілі сни, то нескінченні їх розгадування можуть захопити настільки, що може і депресія початися, і розлади психіки.

ЯК ПРОЯВЛЯЮТЬСЯ ВРОКИ?

– *Чому до одних людей постійно липне всяка гидота у вигляді вроків, а до інших – ніколи?*

– Це залежить від морального стану як самої людини, так і всього її роду в цілому. Якщо стан слабкий, навіть найпримітивніший ритуал подіє на неї миттєво. Як правило, згодом такій людині починають снитися страхіття, потім вона впадає в депресію, періодично чує якісь голоси, а іноді силою погляду навіть пересуває предмети.

Інші прояви вроків – постійні хвороби, невдачі, руйнування планів. В уражених темною енергією немовлят напередодні хрищення різко піднімається температура. Все це – сигнали того, що хтось «попрацював».

Основними жертвами ритуальних дій найчастіше стають жінки і діти. Мені доводилося проводити екзорцизм навіть над однорічною дитиною. Ночами вона ревіла, наче величезний ведмідь, і це ревіння люди чули на відстані десяти кілометрів.

Цікава особливість: коли люди чують, як реве біснуватий, вони падають на коліна... Був випадок, коли під час богослужіння одну біснувату жінку

не могли втримати на місці шестеро дорослих чоловіків. Зі сторони ця картина нагадувала кориду: жінка, як оскажений бик, підкидала в повітря «тореадорів». А коли вона заревла, то здорові чолов'яги, не змовляючись, упали на коліна і почали молитися. Потім до мене підійшов один професор і сказав, що якби на власні очі не побачив цю картину, то в житті не повірив би в реальність того, що відбувається. Це говорить, що щось є...

ЯК ВИГАНЯЮТЬ БІСІВ?

– *Я недавно подивилася документальний фільм про те, як у далекій російській провінції священик виганяє з одержимих людей бісів. Дві ночі потім спати не могла – страшно!*

– У мене був випадок, коли до мене причепився сусід-кагебешник. Варто було йому трошки випити, як він вставав під моїм вікном і починав знущатися: «Ей, божевільний! Ти навіть зібрав інших божевільних і молишся?» Одного разу я не витримав: все, кажу, ти мене дістав! І мало не силою повів його до храму. Почав молитися, щоб Господь його напумив. І раптом цю людину як скрутило, як стало кидати з боку в бік! Насилу вдалося все це зупинити. Наступного дня виходжу з дому – сидить він на лавиці і смиренно так мені каже: «Доброго ранку, дорогий отче Яне! Вибачте мене, дурня».

– *Яка ж у вас все-таки складна місія!*

– Так, місія важка. Але що поробиш, відступати не можна. Коли у вас в Прибалтиці мене таємно висвячували на священика, то сказали: «Ти можеш проводити екзорцизм, але не маєш права ніде це оголошувати». І відправили служити в Афганістан, де незабаром до мене почали приводити дивних людей. Я страшно боявся: чи можу щось зробити для них, використовуючи екзорцизм? Чи питає з мене Господь за те, що я використав чи не використав це право? А потім зрозумів: сумніватися не можна. Тому що виганяти з одержимих людей бісів – це місія всіх священиків. Христос так і сказав апостолам: Ідіть навчаєте, виганяйте, зцілюйте.

– *А охрищена людина може стати одержимою?*

– Звичайно. До мене одна жінка приходила вся в сльозах. Каже, що в неї на пару з братом в житті все розвалюється з цілком незрозумілих причин. Я почав молитися, потім кажу: «Хтось із твого роду пролив багато невинної крові». Жінка весь тиждень з'ясовувала найдрібніші подробиці життя свого роду. І потім старенька бабуся їй зізналася, що одного разу її батько знищив цілий циганський табір...

Був випадок, коли до мене привезли зовсім крихітну дівчинку, яка страждала на епілепсію. Подивився я на малечу і кажу її мамі: «Ви багато абортів, напевно, зробили». Вона обурилася: «Що Ви! Ніколи в житті!» Пояснюю: «Значить, їх робили інші жінки з вашого роду». Через пару днів вона, плачучи, прийшла знову. Дізналася, що її мама зробила тринадцять абортів, а свекруха... сімнадцять!

Потім якось мене попросили допомогти іншій жінці: вона кілька місяців поспіль не могла впоратися з риданнями після того, як отримала звістку про те, що її єдиний улюблений син загинув на війні в Чечні. Я нахилився до неї і зрозумів: цей син був її другою дитиною. А першу дитину, яку їй послав Бог, вона вирішила вбити ще до появи на світ. Тоді страшний біль через її вчинок відчув сам Господь, а тепер настала її черга зрозуміти, що відчуває Бог, коли людина вбиває Його створіння.

Ми часто думаємо: чому з нами відбуваються ці пригоди, за що ми отримуємо удари долі? Причини завжди є. І відповіді обов'язково даються через якийсь час. Аборт – це вбивство дитини. Страшний гріх, за який треба відповідати.

ЯК ВІДМОЛИТИ ГРІХ АБОРТУ?

– *Що, згідно з вченням Церкви, треба робити жінкам, які через незнання або в силу якихось інших причин робили аборт?*

– По-перше, треба читати молитви «Отче наш», «Богородице Діво» і «Вірую». По-друге, розповісти про свій гріх на сповіді і попросити у Бога прощення. По-третє, треба мінімум один раз і максимум п'ять разів прийняти св. Причастя за спасіння душі своєї ненародженої дитини, вимовляючи про себе такі молитовні слова: «Через заступництво Пресвятої Богородиці Діви Марії прошу Тебе, Отче і Духу Святий, прости мені гріхи. Діти мої, вибачте мене. І як винагороду, Господи, прийми від мене жертву – Причастя за спасіння душі абортованої дитини».

Треба розуміти, що душі убитих в утробі матері малюків продовжують відчувати муки, оскільки переходять в інший світ з первородним гріхом. А коли ми приймаємо за них Причастя, то звільняємо їх від цього гріха.

Я до сих пір пам'ятаю, з яким розчуженням одна жінка мені розповідала, як після прийняття Причастя за свою ненароджену дитину їй вночі наснився дивний сон. Крихітна дівчинка танцювала у неї на долоні, сміялася і говорила: «Дякую».

– *Ви згодні з тим, що аборти стали гострою проблемою саме нашого сучасного світу, адже ще сто років тому люди елементарно не вміли їх толком робити, боялися?*

– Ця проблема існує з дня убивства невинних немовлят в Ізраїлі та Єгипті.

ЩОБ НЕ БОЯТИСЯ

– *Отче Яне, а чи треба взагалі боятися темних сил?*

– Треба вірити в Бога. І не треба поруч з натільним хрестиком носити кулончики зі знаками зодіаку або іншими незрозумілими символами, талісманами. Де в Євангелії є вказівки на ці зображення? Треба думати над тим, для чого вони взагалі сьогодні культивуються. Для того, щоб відвести людину від знака Христа і християнства як такого. А якщо ти носиш на шиї барана, бо ти за знаком зодіаку – Овен, то, по-суті, рано чи пізно ти цим бараном справді станеш.

Ворожба – це гріх, а не передбачення майбутнього

Ворожба заснована на переконанні в тому, що:

- майбутнє людини задалегідь визначено і ретельно заплановано;

- існують таємничі (окультні) науки, за допомогою яких можна дізнатися про майбутнє і підпорядкувати його собі.

Прикладом найбільш поширених прийомів ворожби є:

- ворожіння, або пророкування майбутнього за допомогою карт;

- астрологія, або пророкування майбутніх подій на основі розташування зірок;

- хіромантія, або прочитання майбутнього по лініях руки;

- спиритизм, або викликання духів померлих з метою отримання інформації.

Вдаватися до якоїсь ворожби – означає явно переступати першу Божу заповідь.

ЧОМУ?

Ворожба припускає, що людське життя підпорядковується не Божому Провидінню, а таємничим силам, котрі, зазвичай, вороже налаштовані або, принаймні, недобррозичливі по відношенню до людини. Вона веде до ослаблення, а, зрештою, й до розриву особового зв'язку людини з Богом, котрий мав би опиратися на послух, віру і довіря.

Людина, яка енергійно прагне дізнатися про майбутнє, покладачись на ворожбу, стає нездатною до

молитви, до прийняття Святих Тайн і, внаслідок цього, поступово піддається впливу демонічних сил.

Ворожба відкидає істинного і єдиного Бога, і через те є гріхом проти першої заповіді Декалогу. Святе Письмо суворо застерігає від цього гріха: «Не вдавайтесь до заклиначів мертвих та до знахурів по пораду не ходіть, щоб не осквернитись вам ними; Я – Господь, Бог ваш» (Лев. 19, 31); «Хто звернеться до заклиначів мерців і знахурів, щоб слідом за ними блудувати, Я звернуся проти нього й викорію його з-поміж його люду. Ви ж освячуйте себе і будете святими, бо Я – Господь, Бог ваш» (Лев. 20, 6-7). Чаклунство в будь-якій формі – це дія, що виключає осягнення Царства Божого, як про це читаємо у Посланні св. ап. Павла до галатів (Гал. 5, 20).

Ворожіння суперечить основній богословській істині про те, що майбутнє відомо лише Богові, і через те є обманом. А мнине передбачення таємниці майбутнього, нехтуючи Богом, є абсолютною ілюзією. Якщо припустити, що диявол діє за допомогою свого знярддя, яким може бути ворожка-медіум, то навіть він не знає майбутнього, адже воно створюється тільки через добровільну співпрацю людини з Богом. Диявол, який чудово уміє робити висновки на основі прихованих для людей механізмів природи, може лише приблизно «спроєкувати» можливий сценарій майбутніх подій, однак вони не обов'язково мусять здійснитися.

Той факт, що лише Богові відомо майбутнє, жодним чином не обмежує людської здатності будувати власне життя, і насамперед у найважливішому – у питанні власного спасіння. Пророцтва, які походять від Бога, – а це можливі повідомлення людині знання щодо майбутнього, – відрізняються від ворожіння тим, що вони ніколи не пророкують

майбутнього, а лише застерігають від трагічних наслідків гріховної поведінки людини і спонукають до відмови від такої. Можемо сказати, що таке пророцтво є умовним, адже його сповнення, по суті, від самого початку залежить від самої людини, в той час як передбачення ворожок припускають невідворотність подій, якою б не була свобідна дія людини.

Ворожба в корені перекреслює шлях християнського розвитку і святості. Пропагуючи детермінізм, тобто «майбутнє невідворотне», і фаталізм – «плин подій змінити неможливо», ворожба начебто проголошує неактуальними всі наслідки вибору людиною добра або зла. З цієї точки зору повністю відкидається одкровення про вічність (рай, пекло, чистилище).

Крім психічних порушень (а сюди можна включити й одержимість), у людей, що вдаються до ворожок і вірять в їх «передбачення», виникає відчуття страху, безсилля, загнаності і відчаю, що в підсумку веде до важких психічних захворювань.

Боже Об'явлення, проголошене через Святе Письмо і Вчення Церкви, задля добра самої людини, накладає суворо заборону на всякі форми ворожби. Якщо християнин користується гороскопами або послугами ворожок, ясновидців, магів і т. п., то він переступає першу і найголовнішу заповідь Богу. Тим самим людина наражає себе на небезпеку потрапити під вплив злого духа, явний чи прихований, який прагне розірвати зв'язок людини з Богом і привести її до духовної смерті. А насущними ліками від спокуси дізнатися про майбутнє є молитва і Святі Тайнства. Саме це веде як до побільшення нашої віри, так і до тривалішого уповання на Боже Провидіння.

Андрій ТРОЯНОВСЬКИЙ

(Закінчення, початок, у «Меті» III\3 від березня 2015 року)

ЛІТУРГІЙНІ КНИГИ ВІЗАНТІЙСЬКОЇ ТРАДИЦІЇ

Мінея (грецьк. μήν – місяць) – гімнографічна книга, яка містить співані змінні частини (т. зв. служби) бого-

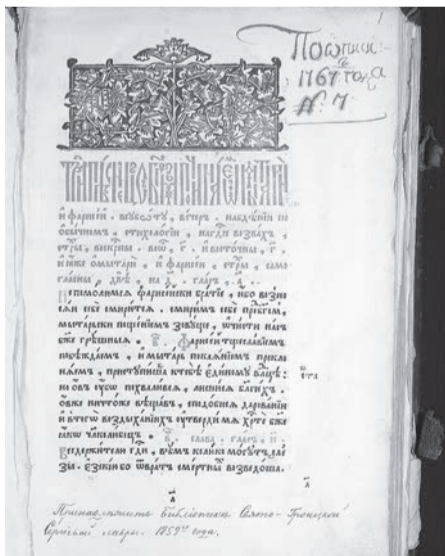
Мінея. Вересень-жовтень.

служб добоного кола для свят і буднів нерухомого циклу літургійного року. Залежно від дня, служби Мінеї можуть містити більше або менше літургійних текстів (стихир, тропарів, канонів тощо), оскільки великі свята мають обильнішу гімнографію у порівнянні з буднями. Мінея призначена для храмових співців.

Попередником Мінеї та деяких інших гімнографічних книг були Тропологіони (грецьк. τρόπος – зворот) – збірки різноманітних поетичних гімнів на прославу Господа, Богородиці і святих. Згодом ці піснеспіви почали

групувати за жанрами: з'явилися Кондакарі (грецьк. κοντάς – палиця, на яку намотували сувій), Стихирарі (грецьк. στίχος – рядок), Канонарі (грецьк. κανών – правило) тощо. Під час відправ співці самі komponували служби з таких книг, виконуючи ті чи інші елементи у потрібному місці. Вже пізніше гімни почали записувати згідно літургійного порядку богослужінь.

Існує кілька різновидів Міней. Дванадцятитомна Місячна Мінея містить богослужби свят і буднів цілого року день за днем, маючи в окремій книзі кожен місяць (тобто Мінея на

Тріодь постна (1650 рік).

вересень, Мінея на жовтень і т. д.). Святкова Мінея, що зветься також Трефологіон (грецьк. Τρεφολόγιον – словокормлення) є збіркою-витагом

великих та найбільш шанованих свят із Місячної Мінеї. Загальна Мінея доповнює Місячну у ті дні, коли остання не матиме служби тому чи іншому святому – вона містить загальні служби різним ликам святих: апостолам, мученикам, святителям тощо. Також Загальну Мінею вживають на богослужіннях там, де нема Місячної.

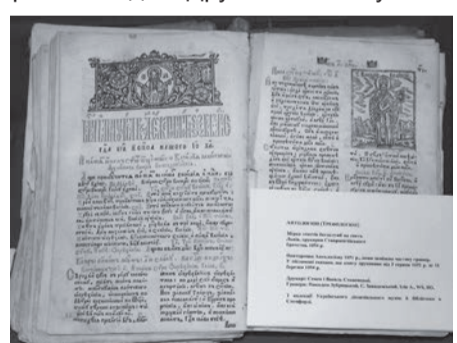
Тріодь (грецьк. Τριώδιον – триписанець) – богослужбова книга, яка містить змінні частини відправ добоного кола богослужінь пасхального рухомого річного циклу. Назва книги походить від різновиду канону на великопосних буденних утрень, який складається переважно з трьох пісень, на відміну від повного дев'ятиписаного, що його звичайно співають протягом року.

Тріодь ділиться на дві книги: Постову і Квітну. Перша починається у Неділю про митаря і фарисея й триває до п'ятниці перед Лазаревою суботою. Друга обіймає собою період від Лазаревої суботи аж до Неділі всіх святих. Квітну Тріодь називають також Пентикостаріоном (грецьк. Πεντηκοστή – П'ятдесятниця), оскільки до неї входить 50-денний період від Великодня до Зіслання Святого Духа.

Головна тема піснеспівів Постової Тріоді – роздуми над гріховним упадком людства і заклик до покаяння і навернення до Бога. Квітна Тріодь, натомість, прославляє насамперед воскреслого Христа, який знищив гріх і смерть і відкрив для вірних Царство Небесне.

Типікон (грецьк. τύπος – зображення, вигляд) – нормативна книга, яка регулює порядок та чин добоного, тижневого та річного кола богослужінь, містячи вказівки щодо поєднання служб Службника і Часослова з Октоїхом, Мінеєю й Тріоддю для правильної відправи богослужінь.

Назгал Типікон має три великі розділи. У першому подано загальні схеми звершення богослужінь на різні випадки. Другий містить устави

на період нерухомого річного циклу – місяцеслова. Літургійні особливості пасхального рухомого кола – Великоного посту і П'ятдесятниці – детально описані у третьому розділі. Додатково можуть вміщуватись також т. зв. «храмові глави», тобто устави про храмові празники, календар, пасхалія та інше.

Древні Типікони умовно можна поділити на монастирські та катедрально-парафіяльні. Монастирські Типікони творились у великих чернечих осередках і окрім літургійної частини містили також устави та приписи, якими мали керуватись монахи. Катедрально-парафіяльні Типікони обмежувались

АСТРОЛОГІЯ Й ХРИСТІЯНСТВО

Чимало астрологів стверджує, що вони в певному роді є християнами. Ми можемо перевірити правомірність цих заяв...

Словом «християнин» називають людину, що вірує у вчення Ісуса Христа й апостолів. Це вчення є біблійним та історичним за своєю природою. Якщо хтось відходить від доктрини або теології історичного й біблійного християнства, він не має права називати себе християнином або стверджувати, що його навчання є християнським.

Основні теологічні принципи цих історичних символів віри дуже чітко сформульовані й дають ясне подання про християнське вчення. Основною християнського вчення є доктрина про Трійцю, про двоїсту природу Христа, про народження Христа від Діви, про хресну смерть Христа як жертви за гріхи людства, про Його тілесне воскресіння. Завдяки чіткому формулюванню символів віри, християнська Церква могла розпізнати концепції, які суперечили християнству. Церква назвала ці псевдовчення ересю.

Наріжним каменем християнського вчення протягом всієї його історії було Євангеліє. Авторі Нового Завіту були дуже стурбовані тим, що Євангеліє може бути перекручено прихильниками псевдовчень. Вони наказали Церкві засуджувати їх: «Та коли б чи ми самі, чи ангел з неба проповідували вам інше, більше за те, ніж ми вам проповідували були, нехай буде анатема» (Гал. 1, 8). Виходячи з такої позиції історичного й біблійного християнства, ми й будемо досліджувати релігійний світогляд астрології.

АСТРОЛОГІЯ ВОРОЖА ХРИСТІЯНСТВУ

Незважаючи на те, що астрологи часто називають себе християнами, вони звичайно настроєні вороже стосовно біблійного християнства. Навчання декількох відомих астрологів служать тому прикладом. Девід Логан стверджує, що Ісус не є Христом, тобто Спасителем світу. Він заперечує історичність сюжету про всесвітній потоп і відкидає біблійну історію про

Адама і Єву. Він схвально відгукується про прийдешнього антихриста. Інший відомий астролог, Лінда Гудман, також заперечує те, що Ісус був Христом, і заявляє, що Він був усього лише людиною. Вона пропонує повернутися до примітивного політеїзму й навіть стверджує, що гріхопадіння Адама й Єви не є злом! Такі «вірування» неприйнятні для тих, хто називає себе християнином. До них варто ставитися відповідно правила, сформульованого апостолом Іваном: «Хто неправдомовець, як не той, хто перечить, що Ісус є Христос? Він – антихрист, що відрікається Отця і Сина» (1 Ів. 2, 22).

АСТРОЛОГІЯ ЗАСУДЖУЄТЬСЯ БІБЛІЄЮ

Ми вже розглянули уривки з Писання, у яких астрологія засуджується Богом. Оскільки християни – це ті, хто вірує в Біблію як у Слово Боже, жоден з них не може додержуватися вірувань, які Бог засуджує. Як ми вже відзначали вище, Біблія відкидає астрологію з двох причин. Насамперед тому, що астрологія за своїм походженням є формою політеїзму. Історично астрологія виростає з поганського поклоніння світилам. Зірки вважались божествами, що розташовуються волею й силою, достатніми для того, щоб визначати долю людини. Таким чином, релігійною основою астрології є політеїзм, заборонений Біблією. Християнство, навпроти, винятково монотеїстичне. Давня політеїстична релігія не повинна вводити християн в оману лише завдяки тому, що вона намагається одягнутися в наукову термінологію XXI століття. Біблія також недвозначно забороняє окультну практику. Тим часом астрологія була і є галуззю окультного знання – мантики. Тому не

дивно, що сучасні окультні її, як ото «Храм Світла», розенкрейцерство, теософія тощо перебувають на передньому краї астрологічного руху. Багато астрологів займаються психометрією, беруть участь у спиритичних сеансах, впадають у транс і спілкуються з медіумами.

Існує безліч астрологічних талісманів: кілець, намист, медальйонів, шпильок із зображенням знаків зодіаку.

Якщо астрологія не окультна, якщо вона є всього лише особливою «наукою», тоді чому самі астрологи стверджують, що для складання гороскопів необхідна особлива «психічна інтуїція»? Єдиною розумною відповіддю може бути те, що астрологія є окультним родом діяльності.

АСТРОЛОГИ

Є ЛЖЕПРОРОКАМИ

У процесі багаторічних досліджень та археологічних розкопок жодного разу не було отримано доказів помилковості Біблії. Яку б подію ця Книга не пророкувала, вона завжди здійснювалась. Мойсей залишив нам правило, що стосується пророкувань: «А коли скажеш у своєму серці: Як же пізнати нам слово, що його Господь не говорив? Коли пророк промовив у ім'я Господнє, а його слово не збулось і не справдилось – то це слово не від Господа; самовільно відважився пророк говорити: ти його не бійся» (Втор. 18, 21-22).

Мойсей відзначав, що Божі пророки ніколи не помиля-

лися, пророкуючи майбутнє. Отже, ми легко можемо розпізнати лжепророка. Провісник, що виголосив хоча б одне пророцтво, яке не здійснилося, є лжепророком. Астрологи неодноразово помилялися, пророкуючи майбутнє. Це означає, що, за Законом Мойсея, вони є лжепророками.

АСТРОЛОГІЯ ПЕРЕТВОРЮЄ ЛЮДИНУ В МАШИНУ

Астрологи зображують людину іграшкою зірок, які керують всіма сторонами її життя. Ця «наука» в остаточному підсумку зробила б нас рабами астрологів. Вони контролювали б наші шлюбні вибори професії й навіть війни. Астрологи вказували б нам, коли і які робити операції, і покладали б провину за всі щиросердечні хвороби на зірки. Вони навіть вказували б друзинам, коли їм варто кохатися, а фермери чекали б, коли астрологи скажуть їм, що й коли саджати. Астрологія, в остаточному підсумку, привела би до катастрофи розуму, сенсу життя й любові.

Як відрізняється від усього цього біблійний погляд на людину! Біблія стверджує, що ми створені за образом й подобою Божою. Створивши людину, Бог поставив її керувати всією землею і дав їй владу над тваринами. Людина могла панувати над Всесвітом: «І сотворив Бог людину на Свій образ; на Божий образ сотворив її; чоловіком і жінкою сотворив їх. І благословив їх Бог і сказав їм: «Будьте плідні й множтеся і наповняйте землю та підпорядкуйте її собі; пануйте над рибою морською, над птаством небесним і над усяким звіром, що рухається по землі» (Бут. 1, 27-28).

Людина – це не машина, запрограмована генами або зірками. Вона створена за образом Божим. Незважаючи на те, що світ може чинити на неї істотний вплив, він не має

сили повністю контролювати людину й визначати її долю. Із християнської точки зору, зірки призначені для того, щоби «проповідувати славу Божу» і «віщати про справи рук Його», а не для того, щоб керувати долями людей.

Ідопоклонство приписує зіркам могутність, якою володіє лише Бог, що створив їх. Явна дурість – дивитися на зірки замість того, щоб вивчати Писання. Висловлення «Сила дорадників твоїх тебе втомила. Нехай же виступлять і тебе врятують ті, які розмірюють небо, які спостерігають зорі, та й ті, які кожного нового місяця віщують, що з тобою буде. Глянь! Вони, мов солома. Вогонь спалить їх; вони не врятують життя свого від лютої пожежі. І то не буде жар, щоб лише завітати, ані вогонь, щоб сісти біля нього. От чим стануть тобі ті, з якими ти трудилась, з якими ти торгувала змалку! Кожен побреде геть від тебе, і нікому буде тебе спасати» (Іс. 47, 13-15).

ВИСНОВОК

Теорія й практика астрології були досліджені нами з погляду її походження, історії, розповсюджених аргументів на її захист, наукової вірогідності та її сумісності з історичним і біблійним християнством. Астрологічній теорії не вдалося підтвердити свої претензії на наукову й філософську спроможність. Астрологія – це просто сучасна форма давнього поклоніння світилам. Її мова й концепції – політеїстичні і суперечливі. Як релігійний світогляд, вона несумісна із християнством. Вона була зважена на вагах історії, науки, філософії й християнства і не має під собою підстав. Вона звертається до сучасної людини з набором марновіств. У житті віруючих християн не може бути місця для астрології.

«Рух – світло життя»

переважно до регулювання богослужінь та обрядів, які звершувались насамперед у великих соборах, а за їх взірцем – також і в менших храмах. Сучасні Типікони несуть на собі відбиток обох варіантів давніх уставних книг.

Ірмологіон (грецьк. εἱρμός – сув'язь, зв'язок) – літургійна книга, яка містить ноти богослужбових гімнів: насамперед ірмосів, також тропарів, стихир та інших богослужбових наспівів. Призначена вона передусім для співців, а також за нею навчаються церковного співу.

Часто з Ірмологіона видають невеликі збірники найважливі-

ших наспівів для зручності вжитку при богослужіннях: Простопініє, Гласопінець, Обиход та інші. Компонування та наповнення їх буває різне – залежно від потреб та призначення.

Антологіон (грецьк. Ανθολόγιον – квітослов) – загальна назва літургійних збірників, які вміщують витяги з різноманітних богослужбових книг.

Антологіони виготовляли як для храмів, які не мали змоги придбати увесь корпус необхідних літургійних книг, так і для зручності вжитку під час богослужінь духовенством та вірними.

Вміст їхній вельми розмаїтий – до Антологіонів можуть входити Літургії, богослужби добового кола, частини з Требника, Псалтиря, Октоїха, Мінеї та Тріоді, різноманітні молитви та інше. Антологіони також звуться Пандектами (грецьк. Πανδέκτης – ті, що все вміщують),

Ізборниками або Молитвословами.

Акафістик (грецьк. ακάθιστος – несідальний) – літургійна книга, яка містить хвалебні гімни на честь Господа Бога, Пресвятої Богородиці і святих. Під час співу цих гімнів не можна сидіти – звідси й походить їхня назва. Акафісти співають як під час храмових відправ, так і вдома як приватну молитву.

Більшість акафістів, що входять до Акафістика, укладені за зразком давнього богородичного акафіста «Радуйся, Невісто Невісна», укладеного біля VI століття на подяку Божій Матері, яка чудесно врятувала жителів Царгороду від нашествия ворогів.

ІСТОРИЧНА ХРОНОЛОГІЯ ПЛАЩАНИЦІ

І помер як мученик за віру

(Продовження, початок у попередньому числі «Мети»)

Весело було і на свято св. Миколая. Всім бідним сім'ям роздавали подарунки з фонду священника.

Отець Августин купив також для села керат. Взагалі-то в селі не було вільної землі. Священик викупив ділянку землі біля церкви в одного поляка. Після шлюбу молодята мали там посадити дерево, тож іще й досі зберігся ще залишок цього саду (зараз, правда, там дуже запущено). А друга ділянка, яку він викупив, це велика долина, яку використовували для виступів, репетицій, ігор, фестин, де могли забавляться і діти, і молодь, і дорослі, особливо на свято св. Петра. Ще й досі називають це місце «отцевою долиною».

Мав священник два свої особисті озера, які були добре доглянені, бо інакше накладали штраф. На період посту він роздавав з них бідним сім'ям рибу. А ще любив у вільний час після уроків навчати дітей плавати.

Наприкінці 1944 року їмость Олександра зі священником організували в селі дитячий садочок. Священнича сім'я і студенти часто самі приходили до дітей і займалися з ними. Вчили молитися перед їдою, вітатися християнським привітом, вчили колядок, гаївок, українських пісень, ставили з ними маленькі концерти, п'єски.

У селі в той час мешкав з дитинства глухонігий Іван Муцик, який допомагав священникові по господарству.

Сталося так, що свого часу німецькі війська взяли в полон одну російську військову частину, бійці якої з часом перейшли на сторону УПА. І п'ятеро з них жили в селі за рахунок священничої сім'ї. Один з них – Дмитро, старший лейтенант з Житомира (прізвище невідоме) – постійно проживав у їхній хаті. З часом він став ревним християнином.

Багато обов'язків брала на себе їмость: вчила дівчат шити, варити, вишивати, в'язати, щоби все вміли робити і були добрими господарями. А перед весіллям давала дівчатам короткі християнські поради: не сваритися, жити тихо, дружньо і головне – з молитвою. Частенько вона віддавала на весілля свій одяг (особливо сукні). Вона провадила в селі гуртки «Рідної школи» та «Союзу українок». Їмость була водночас і фельдшером, і медсестрою, і лікарем. Як в селі говорили – священнича родина була прихильна «до малого, старого, а особливо хворого». Якщо потрібні були ліки, то священник сам купував їх в аптеці або їздив кіньми по них до Львова, а то й відвозив хворого до шпиталю. Завжди любив казати: «Я їду, а ви вдома молитесь. Я – в дорозі, і Бог нам допоможе».

Двері священничого дому були завжди відчинені і до нього можна було зайти за будь-якою потребою – духовною чи матеріальною.

Священик жив мирно з усіма – не тільки зі «своїми», але й з поляками та з москофілами.

Церковна влада поважала сім'ю о. Августина, хоч часом і надходили до неї безпідставні наклепи на них. Особливо наговорювали на священника ті, що чекали приходу більшовиків. Хоча й не всі.

Як згадував О. Муха, в родині Михайла Попелястого було шестеро дітей і жили вони дуже бідно. Батько їх завжди чекав червоних зі Сходу і казав, що скоро буде «уровніловка», тобто бідних не буде. Сам був дуже лінивий і не хотів працювати ані вдома, ані на полі. Священик йому казав: «Іди до мене і накидай на фіру всього потроху: бульби, буряка, моркви, пшениці – і завези додому, бо ж помруть діти». Шкода йому було дітей, бо ж вони не винні, що батьки в них

Плащаниця – стародавній поховальний та обпалений шматляного полотна, в яке було загорнено тіло померлого і воскреслого Христа. Ця реліквія нагадує нам про страждання, яких зазнав Ісус близько 2000 років тому, і якими було врятовано все людство. Наукові дослідження стверджують, що відбиток на Плащаниці виник від справжнього розп'ятого тіла, яке через 30 годин після смерті таємничим способом «проникло» через похоронне полотно і в результаті інтенсивного випромінювання «віддрукувалося» на ньому, як на фотонегативі. Доведено також, що Ісус мав групу крові АВ Rh (+), йому було нанесено 600 ран, і на тілі не залишилося жодного живого місця.

Туринська Плащаниця стала найвідомішою християнською реліквією, яка дивує весь світ. На підставі досліджень, проведених останнім часом, учені змогли скласти історичну хронологію існування Плащаниці.

30-ті роки після Різдва Христового – після розп'яття тіло Ісуса було загорнене в чисте лляне полотно. Про це говорять усі чотири євангелісти. Наступного ранку після юдейської Пасхи у порожньому гробі було виявлено полотно і заховано, можливо, в будинку «Марії, матері Івана, званого Марком» (Діян. 12, 12). Євреї першого століття тканину, в яку було загорнуто тіло померлої людини, вважали нечистою, тому напоказ її не виставляли.

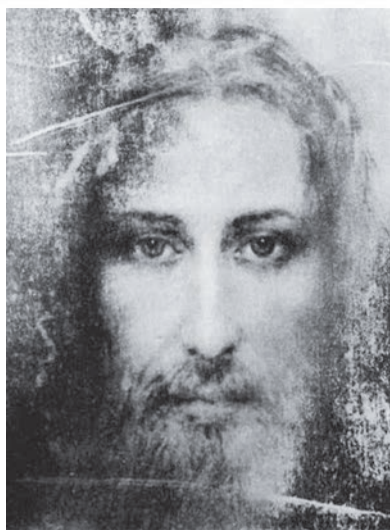
42 рік – переслідування Церкви Агриппою I і можливе перенесення Плащаниці в якесь інше місце (печеру?) біля Мертвого моря, де її могли охороняти новонавернені есеї, які в Діяннях Апостолів (6, 7) називаються «священниками».

66 рік – після повстання проти римлян християни шукали притулку в Пеллі, за Йорданом, взявши з собою «святі речі» (Еклезіастична історія Евзебія, III, 5, 2-3).

544 – при проведенні реставраційних робіт у церкві св. Софії в Едесі (теперішня Урфа, Туреччина) знову було виявлено асхеігороіетос, що означає – нерукотворне зображення обличчя Ісуса на тканині, яке називали Мандильйон («плат»).

944 – після війни з мусульманським султаном Плащаницю було перевезено з Едеси до Константинополя разом з іншими реліквіями Господніх Страстей. Вона стає найбільш значимою і шанованою реліквією.

1204 – Роберт де Кларі, літописець IV Хрестового походу, писав у своїй праці «La conquete de Constantinople», що перед тим, як у квітні 1204 року Константинополь зазнав поразки, судіоне щоп'ятниці виставляли у церкві св. Марії Влахернської, і що зображення Христа було чітко видно на тканині. Однак де Кларі додав, що «ні грек, ні француз не знають, що сталося з Плащаницею після того, як місто було розграбоване. Одним словом, Плащаниця зникла. Дещо згодом

з'явилися чутки, що Плащаницю перевезли до Європи, де півтора століття вона знаходилася під охороною тамплієрів.

1314 – тамплієри, члени ордену лицарів-хрестоносців, разом з Годфрідом Шарні, були спалені у Франції як єретики. Одним з обвинувачень, котрі їм висували, було «таємне поклоніння Образу», можливо, Плащаниці.

1356 – якийсь Годфрід Шарні, хрестоносець з таким же ім'ям, як і попередній тамплієр, передав Плащаницю канонікам Ліри – села біля Труа у Франції.

1453 – Маргарита Шарні, спадкоємиця роду Годфріда Шарні, передала Плащаницю Анні Лузіньяк, дружині герцога Людовика Савойського, яка зберігала її в Чембері. Для реліквії була споруджена прекрасна каплиця.

1506 – Папа Юлій II затвердив Месу і спеціальне богослужіння для широкого громадського вшанування Плащаниці.

1532 – в ніч з 3 на 4 грудня в каплиці в Чембері сталася пожежа. Дерев'яна, прикрашена сріблом урна, в якій зберігалася Плащаниця, обгоріла з одного боку, і кілька крапель розплавленого металу пройшли крізь складену в декілька шарів тканину.

1578 – 14 вересня Еммануель Філіберто Савойський перевіз Плащаницю в Турин, щоб виконати клятву св. Чарльза Барамео вшанувати святу реліквію після припинення чуми у Мілані. Відтоді Плащаниця виставляється під час особливих урочистостей сім'ї Савойї або в особливі ювілеї Церкви.

1898 – юрист Секондо Піа зробив перші фотознімки (25-28 травня). Завдяки негативному зображенню більш виразно видно риси Людини на Плащаниці. Відтоді починаються наукові дослідження полотна.

1933 – демонстрація Плащаниці широким колам громадськості під час урочистостей, присвячених 1900-річчю нашого Спасіння.

1969 – з 16 по 18 червня кардинал Мішель Пелегріно, хранитель реліквії, призначає комісію з вивчення Плащаниці. Один із членів комісії – Д.Б.Карділья – робить першу кольорову фотографію Плащаниці.

1978 – святкування 400-річчя перенесення Плащаниці з Чембері в Турин. Демонстрація

Плащаниці і проведення Міжнародного конгресу з вивчення реліквії. Вчені багатьох країн, у тому числі й учасники Програми з дослідження Туринської Плащаниці зі США, протягом 120 годин проводять вимірювання та аналіз реліквії.

1983 – 18 березня помер Умберто II Савойський. Згідно з його заповітом, Плащаниця стає власністю Святішого Престолу.

1988 – 21 квітня відбираються проби тканини для проведення тесту С14 для встановлення дати її походження. На підставі цих досліджень дату появи Плащаниці відносять до Середньовіччя (між 1260 і 1390 рр.).

1980-90 – на міжнародному рівні виникають суперечки щодо методів досліджень і надійності методу радіоактивного вуглецю для встановлення дати походження Плащаниці. Російський вчений Дмитро Кузнєцов наводить докази, що в результаті пожежі 1532 р. у тканині міг змінитися вміст радіоактивного вуглецю і таким чином спотворити дату. Американський вчений Л.Г.Вальдес доводить існування біологічного комплексу грибка і бактерій і датує Плащаницю першим століттям після Різдва Христового.

1993 – на період проведення реставраційних робіт у каплиці Гуаріні, 24 лютого Плащаницю було тимчасово перенесено в головний вівтар катедрального собору в Турині. Реліквію поміщено в кришталевий ящик з товщиною стінок 39 мм, в якому підтримувалася постійна температура і вологість.

1997 – в ніч з 11 на 12 квітня пожежа серйозно пошкодила каплицю Гуаріні. Виникла небезпека знищення Плащаниці, але вона була врятована туринськими пожежниками.

1998 – з 18 квітня по 14 червня відзначається сторіччя з дня появи першої фотографії Плащаниці. Полотнище зберігається розгорнутим у новій схованці з куленепробивного і водонепроникного скла, яку заповнено інертним газом. Плащаницю захищають від прямого попадання світла, підтримуються постійні кліматичні умови. З 5 по 7 червня в Турині відбувся III Міжнародний конгрес з дослідження Плащаниці на тему «Плащаниця та наука: результати і програма на третє тисячоліття».

1999 – 22 січня папський хранитель Джованні Сальдаріні разом з членами дієцезіальної Комісії зі зберігання Плащаниці офіційно засвідчили добрий стан реліквії та схвалили ефективність нової схованки. У червні Папа призначив Северіні новим архієпископом Турина і хранителем Святої Плащаниці.

2000 – з 25 серпня по 22 жовтня тривав показ Плащаниці паломникам.

М. МАРИНЕЛЛІ,
«Любіть один одного»

Алкоголік, який став святим...

(Закінчення, початок у попередньому числі «Мети»)

Виявилося, що в пошуках випивки він проходив повз церкву, де колись приймав Перше Причасття. Він зайшов усередину... І з цього моменту життя Метта Талбота стало розвиватися зовсім за іншим сценарієм.

Тепер центром його життя став Христос. Після багатьох років безпросвітнього пияцтва Талбот приступає до св. Таїнств. Він дає обітницю не торкатися до спиртного. Спочатку – на один місяць, потім – на три, а потім – і на все життя. Перший місяць обітниця видається йому справжнім жахом: безсоння, фізичне та емоційне виснаження, страхітливі видіння і марева. Одного разу, зовсім змучений самотністю, він таки заходить до бару і сідає біля стійки. Але бармен вперто не звертає на нього уваги і не несе випивку. Талбот розуміє, що це – Божий промисел, і продовжує боротьбу зі своєю гріховною пристрастю. Він починає багато читати, звертається до творів давніх Отців Церкви. Під впливом свого духівника захоплюється ірландськими чернечими традиціями. Все той же духівник пропонує Метту скласти обітницю Божій Матері і в знак вірності їй носити невеликий ланцюжок, який символізує його прихильність до Святої Діви.

Відтоді багато років Талбот працює на лісозаготівельному заводі. Він виконує найпростішу роботу. Ледве закінчується робочий день – він поспішає додому, щоби зняти пропахлий смолою та дьогтем одяг, ретельно помитися і піти до храму на св. Літургію. Тепер усе життя цієї людини пов'язане з церквою: о п'ятій ранку він вже поспішає до церкви, закінчує день, стоячи на колінах. Захоплений при-

кладом св. Франциска, він спить на голій вузькій дошці. А вступивши в 1890 році у 36-річному віці до Третього чину Францисканського монаршого ордену, починає багато уваги приділяти благодійності. Гроші, що залишалися після оплати скромного житла та їжі, він віддає на добрі справи.

В останні роки життя духовність пронизує все життя цієї людини. Він багато молиться, і нерідко люди звертаються до нього з проханням про молитовну підтримку. Талбот намагається бути корисним у своїй парафіяльній спільноті, бере участь в організованій отцями-езуїтами групі допомоги алкоголікам, допомагає нездоленим. Прагнувши наслідувати св. Франциска, він зберігає суворий піст, обмежуючи свій раціон хлібом та водою. Риба на його тарілці з'являється лише в неділі та в святкові дні.

Коли Талботу виповнюється 67 років, він уже повністю виснажений. Двічі він потрапляє до лікарні з серцевим нападом. І нарешті падає на східцях церкви, поспішаючи на ранкову службу. Ймовірно, останніми звуками на землі, які він почув, і був отой передзвін дзвонів, що скликав вірних на ранкову молитву.

Метт Талбот помер 7 травня 1925 року в день свята Пресвятої Трійці. Через шість років розпочався процес підготовки документів для зарахування його до лику блаженних. У 1975 році Папа Павло VI визнав його героїчні заслуги і відкрив шлях до його беатифікації.

Метт Талбот часто говорив: «Не осуджуйте суворо людину, що не може відмовитися від випивки. Іноді легше мертвого воскресити, аніж відмови-

тись від пляшки. Але і це, і це – в руках Господніх. Усе в нашому житті підвладне Богові і все залежить лише від Нього».

Ось 7 порад, 7 кроків, які є наче доповненням до традиційних 12-ти кроків:

1. Щодня оновлювати своє рішення кинути пити з любові до Христа: «Отче Небесний, спираючись на героїчний приклад слуги Твого Метта Талбота, я вручаю в Твої руки всі старання і турботи цього дня, радість і смуток, а також спокуси, серед яких – алкоголь, від прив'язаності до якого я хочу відмовитися, щоб цим показати свою любов і прихильність до Христа. Молю, прийми мої скромні дари і благослови мене на цей день – через Сина Твого Ісуса Христа».

2. Христос – центр молитовного життя. Метт Талбот промовляв «Ісусову молитву», добре відому багатьом: «Господи Ісусе Христе, помилуй мене, грішного». Ця молитва сягає своїм корінням у традиції Древньої Церкви. Її промовляли відлюдники і святі. Тверезим алкоголікам рекомендується читати її кілька разів на день, щоби перервати якісь монотонні заняття, зробити зупинку протягом робочого дня і відпочити, бодай пару секунд побути біля Господа.

3. Зростати в молитві щодня, промовляючи: «Духу Святий, Ти прийшов у моє серце і дозволив мені прийняти Ісуса Христа як мого Господа і Спасителя. Навчи мене, подібно до Пресвятої Діви Марії, завжди приймати Його волю і любити Його усім серцем. Навчи мене наслідувати Його в усьому і тим самим отримати благословення Отця Небесного – через Сина Його Ісуса Христа».

4. Духовне читання. Навернувшись, Метт Талбот

почав приділяти багато часу духовному читанню. Рекомендується присвячувати духовній літературі не менше 15 хвилин на день. Добре, якщо центром такого читання буде Біблія. Сам Талбот волів читати Євангеліє від Матея, приділяючи особливу увагу роздумам про страждання Христові. Серед його улюблених читань було і послання св. Павла до Коринтян (13 розділ), знаменитий «Гімн любові».

5. Короткі молитви протягом дня. Цей пункт доповнює заклик зробити Христа центром молитовного життя. Сам Талбот, коли видавалася вільна хвилинка протягом робочого дня, вставав на коліна, щоб помолитися або просто побути молитовно в Божій присутності.

6. Вечірня молитва. Це особливий час тиші, спокою і подяки, час відновлення обітниць тверезості та іспиту сумління.

7. Християнське життя. Весь час між ранковими і вечірніми молитвами повинен бути наповненим думками про духовні речі. Всі справи і сподівання необхідно спрямувати до Творця. Ніхто не стає досконалим відразу – для цього необхідно наповнити своє життя добрими справами, прославляти Божу любов.

(На фото: св. Метт Талбот. Початок XX ст.)

о. Дмитро ПОЛЬОВИЙ

(Продовження, початок на 12 стор.)

такі. І так він кілька разів взимку робив. А їмость давала спідниці і сорочки. Сам господар завжди заступався за священника перед німецькою владою, особливо коли потрібно було здавати контингент (податок продуктами). Тоді Михайло приходив і возив священника кіннями в м. Винники.

Все життя отця Августина було з Богом. Він любив людей та Україну. Жили вони в ті часи хоч і в достатку, але скромно, бо багато віддавали на церкву, читальню та роздавали бідним. Отець Августин ходив вдома в звичайному одязі, харчувався з усіма, хто жив у нього, за одним столом.

Село в той час стояло високо на релігійному рівні. Це не було до вподоби як колишнім прихильникам москвофільства, так і полякам. Сусідні села Давидів і Старе Село були великими селами, як і Милятичі. Звідтам почали надходити до митрополичої консисторії різні наклепи, з'явилися анонімні плакати на видних місцях. За отой високий християнський і патріотичний дух, високий поступ вперед ці сили і вирішили усунути о. Августина та їмость. Лютя ворогів українства викликала самовіддана праця отця для Бога, Церкви і народу. Сам священник сказав одного разу двом хлопцям, коли їхали з ним на фірі до катедрі святого Юра: «Страшні часи приходять, і не знаю, що буде зі мною».

Напередодні того сумного дня шестеро поляків зайшли в село під виглядом німців. Все роздивилися, порозмовляли з вйтом, а священникові сказали, «що завтра в селі буде розміщена частина німецьких вояків і в зв'язку з цим небажана присутність в населеному пункті озброєної самооборони». А незадовго перед цим лейтенант Дмитро та парафіяни просили священника закупити зброю, бо всі навколишні села вже почали озброюватись. Отець Августин послухав, продав двоє коней, корову і свині, а Дмитро закупив для села дещо зі зброї.

Цікаве й таке: після обіду одна циганка (цигани тоді часто ходили по селах) зайшла до хати священника і попросила хліба. Ксеня (жінка, яка допомагала священникові по господарству) дала їй хліба і сала, але циганка чомусь не виявляла бажання піти з подвір'я. При цьому, беручи з рук Ксені хліб, вона сказала їй, що сьогодні їмость вб'ють. Священик, звісно, через циганське ворожбитство дуже негативно ставився до циган, тому й не повірили жінки цьому пророкуванню. Хоча певний страх вона таки змогла в них посіяти. Але їмость сказала до Ксені: «Та цього не може бути – я ж бо нічого поганого нікому не зробила».

...Настав звичайний зимово-весняний вечір. Священик сказав, що всі, хто хоче, може іти додому. Дмитро піднявся наверх, а глухонімих Іван пішов до стодоли. Отець Августин, як завжди, залишився читати вечірні молитви, їмость щось поралася на кухні, після чого теж приєдналася перед сном до молитви. Десь у той час до хати й увірвалася боївка (за твердження очевидців, дослідників та науковців – польська), яка вже оточила село з чотирьох сторін.

Після сигнальних червоних ракет, за вказівками навідників з сільських місцевих поляків, під звуки вибухів гармат та автоматичних черг, ватага людей попрямувала просто до хати священника, по дорозі жорстоко розправляючись із мирними беззахисними селянами, не щадячи ні старих, ні малих. З однієї сторони села ввірвалися до хати Василя Сороки і польською лайкою наказали запрягати коней. На подвір'ї розстріляли його 20-річного сина Івана, все майно з хати винесли і самі поскидували на фіру, а Василя прив'язали до воза і так поїхали до хати священника, вбиваючи по дорозі кожного, хто траплявся назустріч. А ще – кидали гранати та кричали пароль «Куба-Янтек».

(Далі, у наступному числі «Мети».)

Анастасія КОЛТУН

Капелана «Титаніка» просять проголосити святим

Сцена з кінофільму «Титанік» Джеймса Кемерона

Вірні просять розпочати беатифікаційний процес священника з «Титаніка».

Отець Томас Байлз двічі відмовився сісти до рятувального човна та покинути корабель, що потопав. Він зробив свій вибір – залишитись у водах Атлантики з людьми, яким не було місця у рятувальних шлюпках, тобто з пасажирами другого та третього класу. Його вже назвали «капеланом Титаніка» та можуть про-

голосити святим.

Отець Томас, як і інші пасажири, усвідомлював, що судно іде на дно. Проте він залишився на кораблі, слухав сповіді, відслужив Месу та молився з пасажирами. До того протягом восьми років він був настоятелем одного з католицьких храмів у Великобританії, а подорожував на «Титаніку» до Америки, щоб бути присутнім на весіллі свого брата. Саме сьогоднішні

парафіяни церкви св. Олени на чолі з настоятелем о. Грехемом Смітом заохочують молитись за прославу «капелана «Титаніка» CREDO, за матеріалами: Zenit

Іслам.

Чи в того самого Бога ми віруємо?

(Закінчення, початок у попередньому числі «Мети»)

ІСЛАМ ЯК ПРОТЕСТ СТОСОВНО ІСУСА

Іван Павло II захоплювався мусульманами за їхню відданість молитві, закликав до діалогу та взаємоповаги, але водночас вважав, що як іслам, так і юдаїзм, сформований після Христа, були формами протесту проти цієї близькості Бога, яку приніс Христос. «І ті, й другі не можуть прийняти настільки людяного Бога. Протестують: «Це не гідне Бога». Він повинен залишатися абсолютно трансцендентним, повинен залишатися чистою Величчю – в принципі, Величчю, сповненою милосердя, але не аж настільки, щоби самому платити за своє творіння, за його гріх» («Переступити поріг надії»). У тій само книжці Іван Павло II зазначає: «Для кожного, хто знає Старий і Новий Завіт, а потім читає Коран, стає зрозуміло, що в ньому відбувся якийсь процес редукції Божого Об'явлення. Не можна не помітити відходу від того, що Бог Сам про Себе сказав: спершу – в Старому Завіті через Пророків, а зрештою – в Новому Завіті через свого Сина. Усе це багатство самооб'явлення Бога, яке становить спадщину Старого і Нового Завіту, якимось чином в ісламі виявилось відсунутим убік. Бог Корану обдарований найпрекраснішими іменами, які лиш знає людська мова, але в кінцевому підсумку – це Бог поза-світовий, який залишається тільки Величчю й ніколи не стає Емманулом, Богом-з-нами.

Іслам – то не релігія відкуплення. Немає в ньому місця для хреста і воскресіння; хоча Христос згаданий, але виключно як пророк, який готує до приходу останнього пророка – Магомета. Згадується Марія, Його дівоча Матір. Але тільки і всього. Немає драми Відкуплення. Тому не лише теологія, але й антропологія ісламу так сильно відрізняється від християнської антропології».

Це правда, що в Корані згадано постаті зі Старого і Нового Завіту. Але всі біблійні герої там представлені як пророки ісламу. Ніби приспів, повторюється докір на адресу юдеїв і християн, що вони спотворили Боже послання. Допіру Магомет здійснив «належну інтерпретацію», іслам заступає собою «фальшивку», якими є релігія юдейська і християнська. Авраам, званий у Корані Ібрагімом, це перший істинний ісповідник Бога, тобто муслім. Ісус, або ж Іса, визнаний за пророка, здійснює чуда і передрікає прихід Магомета. Ісус Корану не є Ісусом Євангелія. Християни, стверджує Коран, сфальшували Його образ, навчаючи про Пресвяту Трійцю. Ісус не помер на хресті й не воскрес, Він – не Син Божий; Він – звичайна смертна людина. Загалом беручи, це просто пророк Аллаха. Людьми книги у Корані названі християни і юдеї. Йдеться про Тору і Євангеліє. Коран постійно повторює, що остаточне об'явлення, дане Магомету, виправляє помилки юдеїв і християн. Коран велить ставитися до них лагідніше, ніж до інших «невірних», але повторює, що їх спіткає кара за невірність. Сура 5, 51 каже прямо: «Нехай у вас не будуть друзями юдеї та християни».

Християнство не визначає себе як «релігію книги». Як нагадав Венедикт XVI у повчанні «Verbum Domini», християнство – це релігія слова Божого, а не книги. Це не тільки мовний нюанс. Іслам вірить, що Коран – це книга, переказана Магометові безпосередньо від Бога. Християни трактують Біблію як діло Боже, але визнають також авторство людей, які залишили в ній слід своїх особистостей. Ніхто не каже так, що Біблія просто впала з неба.

(Далі – на 15 стор.)

Як поводитися у храмі

Обрядові питання

Знайти відповідь на запитання такого змісту допоможе доктор богословії п. Тарас ШМАНЬКО, автор книжки «Як поводитися у храмі». Сьогодні продовжуємо її публікацію. (Початок у газеті «Мета» № 95/6 за червень 2013 р.)

• Коли служать Літургію Передосвячених Дарів?

Цю Літургію наша традиція приписує звершувати під час Великого посту в «алітургійні дні», коли не служать звичайної Літургії Йоана Золотоустого чи Василя Великого. Як відомо, з давніх часів християни вважали радість Євхаристії несумісною з постом, тому під час Чотиридесятниці Літургії не правили, окрім суботи та неділі. Щоб не залишати вірних без духовної поживи, було впроваджено причастя Дарами, освяченими напередодні. Так постала Літургія Передосвячених Дарів. Вона, властиво, є Вечірнею з Причастям, бо під час цієї Літургії немає освячення Дарів. Служать Літургію Передосвячених Дарів у середині та п'ятниці Великого посту.

ПЕРІОДИ ЦЕРКОВНОГО РОКУ – ПРАЗНИКИ

Упродовж року святкуємо церковні празники (свята), які творять літургійний рік. У празничні дні пригадуємо події з історії нашого спасення та життя Церкви. Празники поділяють на Господські, Богородичні й святих. Господські стосуються вшанування Божих Осіб і подій, з ними пов'язаних, Богородичні і святих згадують події з життя Пречистої Діви Марії та християнських праведників, яких Церква визнала святими і поминає у дні їхнього народження для неба, тобто смерті.

Центром літургійного часу є неділя – підвалина і стрижень усього літургійного року, а літургійний рік сягає своєї кульмінації у щорічному Великодні – празнику празників.

Порядок церковних празників упродовж року творить два кола. Одне називаємо пасхальним, бо празники в ньому залежні від дати Великодня (Пасхи). Друге, натомість, містить «неподвижні» празники, які з року в рік мають сталу дату і від Пасхи незалежні.

Пасхальне коло починає празник Пасхи, а місячне – празник Початок індикту (Нового церковного року – 14 вересня).

ПОСТИ

Через Христове відкуплення всі були звільнені від гріха, але людина схильна знову грішити й руйнувати єдність із Богом. Піст є часом духовного оновлення людини, часом покаяння і навернення до Бога. Ось що про піст пише св. Василій Великий: «Користь посту не має вимірюватися лише утриманням від страв, бо справжнім постом є бути вільним від усіх гріхів, позбутися будь-якого зв'язку з беззаконням, вибачати кривду ближньому і відпускати борги. Не

дотримуйся посту задля сварні й суперечок. Не їси м'яса, а тим часом пожираєш свого брата. Утримуєшся від вина, а проте кривдиш ближнього. Горе п'яним не від вина. Гнів духа є пияцтвом, що відбирає розум не менше, ніж

г) від празника Зіслання Святого Духа до Неділі всіх святих;

г) якщо Господські й Богородичні празники упродовж року припадають на середині чи п'ятниці (окрім Великого посту, двох навечерей, Воздвиження і Усікновення) то, згідно з давнім українським звичаєм, дозволено споживати м'ясо.

• Як треба постити і які продукти заборонено вживати під час Великого посту?

Піст – це передовсім стан духовного покаяння і навернення. Під час посту дотримуємо певних практик, які покликані відвертати наш внутрішній зір від речей дочасних

і спонукати застановалятися над своїм духовним життям. До цих практик належать обмеження розваг та відмова від деяких видів їжі. Вже з перших століть християнства пости були дуже строгими, наші предки у Великий піст зовсім не вживали м'ясних і молочних продуктів. В останніх часах Католицька Церква злагіднила пости в тому, що стосується їжі. Тепер українські греко-католики зобов'язані не вживати м'ясних і молочних продуктів лише у перший день Великого посту та Страсну п'ятницю. Натомість упродовж цілого посту збережено заборону вживати м'ясні продукти тільки в п'ятниці. Цими дозволами Церква не відмінює посту і заохочує вірних дотримуватися традиційних звичаїв щодо невживання скоромної їжі під час посту.

• Чи є піст в суботі й неділі Чотиридесятниці?

Згідно з традицією перших століть християнства, в суботу немає посту, бо в старозавітних часах це був день відпочинку. Неділя, натомість, встановлена на пам'ять про Христове Воскресіння, тому піст у цей день суперечив би торжеству празника. З огляду на це, в суботі і неділі Великого посту дозволено відправляти повні Літургії, а не Передосвячених Дарів, як це прийнято робити в нашому обряді. В суботі та неділі протягом усього року немає поклонів та колінопреклонних молитов (окрім Хрестопоклонної неділі та празника Зіслання Святого Духа).

Традиційно під час Великого посту зовсім не вживали м'яса, в тому числі в суботу та неділю. Однак, як уже було сказано, тепер вірним УГКЦ дозволено споживати м'ясо у всі дні посту, окрім п'ятниць. У посні неділі та суботі утримуються від святкування, не сумісних з духом посту, тому не справляють весіль чи інших забав.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

вино» (Гомілія 10, 4 «Про піст»).

• Які пости існують в нашому обряді?

Традиційно у нашому обряді дотримуємося чотирьох постів:

1). Великий піст, або Чотиридесятниця – від понеділка по Сиропусній неділі до Страсної суботи включно.

2). Петрівка – від понеділка після Неділі всіх святих до навечір'я празника верховних апостолів Петра і Павла.

3). Успенський піст, або Спасівка – від 14 серпня (за ст. стилем – 1 серпня) до навечір'я Успення Пресвятої Богородиці.

4). Різдва піст, або Пилипівка – від 28 листопада (за ст. стилем – 15) і до навечір'я Різдва Христового. Назва Пилипівка походить від св. апостола Пилипа (Філіпа), день пам'яті якого святкують 27 листопада (за ст. стилем – 14).

Окрім перелічених багатоденних постів, у нашій традиції прийнято постити:

- а) у навечір'я Різдва;
- б) у навечір'я Богоявлення;
- в) на Воздвиження Чесного Хреста;
- г) на Усікновення голови Йоана Христителя;
- г) в усі середині і п'ятниці року (окрім загальниць) не вживають м'ясних продуктів.

Сучасні приписи УГКЦ щодо постів вимагають лише посту від м'ясних продуктів у п'ятницю, однак в Україні, зазвичай, дотримуються усіх перелічених постів, і Церква заохочує вірних дотримуватися щодо посту традиційних звичаїв.

• Що таке загальниці?

Загальницями прийнято називати періоди у церковному році, коли в середині та п'ятниці дозволено споживати м'ясні продукти, а саме:

- а) від Різдва до навечір'я Богоявлення;
- б) від Неділі митаря і фарисея до Неділі про блудного сина;
- в) від неділі Пасхи до Томиної неділі;

Божественна Літургія у житті мирянина

Досягається це завдяки тому, що під час Божественної Літургії ми беремо участь у найважливіших її складових частинах, які дуже необхідні та особливо значущі для духовного життя людини, а саме:

- у спільних молитвах (ектеніях) з подякою та проханнями до Бога, які охоплюють усі аспекти нашого особистого та суспільного життя, а також життя Церкви;

- у вивченні Слова Божого, яке є дороговказом на шляху нашого земного життя;

- у звершенні таїнства Євхаристії, на якій Ісус Христос – Син Божий жертвує нам Своє Тіло і Кров (Святі Дари) у вигляді хліба та вина, щоб споживаючи їх, ми поєднались з Ним і Він скерує нас на шлях духовного воскресіння – шлях просвітлення та духовного вдосконалення. Під час звершення таїнства Євхаристії Ісус Христос прирівнює присутніх у храмі вірян до Своїх учнів – апостолів. Адже перемигнувши під час Тайної Вечері хліб та вино у Своє Тіло і Кров, Христос дав їх споживати учасникам цієї вечері – апостолам, такі нам дає під час Літургії – при звершенні таїнства Євхаристії;

- у принесенні в жертву Богові найціннішого (не враховуючи нашого життя, яке Бог у жертву не візьме) скарбу, отриманого нами від Ісуса Христа в ході Божественної Літургії – Святих Дарів, як прояву великої любові до Нього та подяки Йому за зіслання на землю Сина Свого, нашого Спасителя.

Ми також присутні у храмі в момент сходження Святого Духа на Дари та віруючих у храмі. Саме в цей момент благодать Божа наповнює нашу душу любов'ю до всіх, підносить наші думки до Бога та зміцнює нашу віру. Святий Дух наповнює нашу душу особливою духовною силою Господа, щоб Святе Причастя було нам на єднання із Сином Божим Ісусом Христом. Щоб було це причастя поживою та ліком для душ наших, на просвітлення на-

шого розуму і зміцнення волі для боротьби зі спокусами диявола і незгодами життя. Тобто, у цей момент Святий Дух входить в серця присутніх в храмі вірян і обдаровує їх Своєю благодаттю, а для цього мусимо приходити до храму на Божественну Літургію з «відкритим серцем», щоб дати Святому Духові притулок у нашій душі.

Таким чином, Свята Літургія дає велику користь усім, хто в ній бере участь. Благодать Божа безмежна, а скільки отримає її людина через Літургію залежить від того, наскільки кожен із нас активно та побожно буде брати в ній участь. Якщо людина приходить на цю спільну молитву абсолютно без знань її змісту та порядку здійснення, і ще гірше з неправильними уявленнями про все те, що там відбувається, якщо вона у святому храмі розсіює свою увагу на другорядні речі (обертання, ходіння, шепотіння і все інше, що не є молитвою) – така людина далеко не повністю отримає ці незчисленні дари Божі, якими Господь обдаровує вірян під час Літургії. Саме тому Церква постійно навчає і навчає, що людина повинна переступити поріг храму уже з відповідним багажем знань, навіть хоча б з певним його мінімумом.

Як уже зазначалось, у храмі під час Служби Божої ми не глядачі, а учасники цієї спільної молитви, тому для активної та усвідомленої участі в ній важливо знати не тільки значення і суть молитов та подій, які відбуваються у ході її відправи, а й:

- тексти усіх молитов, виголосів і звернень, які вголос промовляє та виголошує священник (щоб свідомо відповідати на них);

- зміст і значення відповідей на виголоси та звернення священника до Бога та віруючих у храмі під час Літургії («Амінь», «Алилуя», «Господи, помилуй», «Подай, Господи», «Тобі, Господи») та коли і яку з них співати;

- тексти Символу Віри, молитов «Отче наш» і «Вірую,

Господи», антифонів та пісень («Єдинородний Сину», «Святий Боже...», «Свят, свят, свят...», «Тебе оспівуємо...», «Достойно є...», Херувимської пісні тощо), а також тропарів, кондаків і прокімнів, які промовляються або співаються вірянами в храмі під час Служби Божої.

Богослужіння має форму діалогу, в якому одну частину молитов читають і виголошують лише священнослужителі, а другу – відспівують віряни, співці чи хор. Отже, активна участь вірян у Божественній Літургії (спільній молитві в храмі) можлива тільки за умови, що вони спільно з церковним хором (співцями) відспівують відповіді на усі виголоси та звернення священника під час Літургії, а також співають спільно з церковним хором (співцями) усі молитви, антифони та релігійні пісні, які виконуються у ході її здійснення.

Враховуючи, що більшість вірян (навіть тих, які регулярно відвідують храм для участі у спільній молитві) не повністю знають усі тексти відповідей на виголоси та звернення священника до віруючих, а також тексти усіх молитов, антифонів і релігійних пісень, які виконуються в її ході, під час Служби Божої доцільно користуватися молитовником з текстом Божественної Літургії. Однак під час богослужіння не слід повторювати вголос тексти молитов, виголосів та звернень, які тихо і вголос промовляє та виголошує священник (їх можна читати, але тільки «про себе»).

Для того щоб хресне знамення і поклоніння робити саме в потрібні моменти спільної молитви, доцільно в молитовнику, яким ви користуєтесь під час Божественної Літургії, заздалегідь зробити відповідні позначення у місцях, де відповідно до загальноствановлених Церквою приписів, а також існуючих щодо цього традицій у храмі, який ви відвідуєте для спільної молитви, вживати ці хресні знамення і поклоніння (наприклад: для хресного знамення – •, для поклоніння – **).

Що ж саме треба знати, переступаючи поріг храму, для участі в Божественній Літургії – це уже справа рівня церковної та літургійної освіченості конкретної людини. Отже, опанувавши основи знань про Божественну Літургію, які викладені у цій книзі, а також отримавши відповідний практичний досвід особистої участі в ній, необхідно продовжувати нагромаджувати та розширювати свої знання в цьому напрямі, використовуючи духовну літературу, богословські наукові праці тощо.

Далі – у наступних числах газети «Мета».

Богдан КУДЕРЕВКО

Вона поставала протягом багатьох століть. Це процес, який охоплює три етапи: біблійні події (слово Боже, яке діє в історії), усний переказ і фазу писання.

ЩО ЄДНАЄ СЕКУЛЯРИЗМ З ІСЛАМОМ?

Гучна критика папи Венедикта XVI після його лекції в Регенсбурзі заглушила те, що він сказав. Він же звернув увагу, серед іншого, на факт, що ісламська концепція Бога в абсолютний спосіб підкреслює Його волю (волюнтаризм). Бог ісламу не зв'язаний категорією людської розумності. Він настільки поза світом і понад людиною, що про все вирішує власною волею, нічим не обмежений. Християнська ж віра вважає інакше, а саме – що Бог діє згідно з розумом. Людська розумність становить відображення розумності Бога (людина – це «образ Бога»). Філософська думка давніх греків і біблійна думка зустрічаються в цій точці: Бог – це Логос (слово, сенс, розумність), помітний у самій природі створених речей.

Іслам таке мислення відкидає принципово. Винятком були так звані мутазиліти, які від VIII по X століття пробували раціонально інтерпретувати Коран, але були засуджені.

Якщо Бог – це чиста воля, то людина може їй тільки підкоритися. Немає місця на дискусії, аргументацію, суперечки зі Всевишнім. Можна тільки виконувати Його волю, навіть коли це видається нераціональним. І це не якісь неважливі богословські спекуляції. То саме тут лежать найглибші джерела готовності ісламу застосовувати насильство, це корені войовничого джихадизму. Виразенням Божої волі може бути визнане, наприклад, веління імамів убивати невірних в ім'я священної війни.

Набагато гостріша критика стосувалася західного секуляризму. Венедикт XVI звернув увагу, що Захід позначений сьогодні крайнім волюнтаризмом, тобто він відкидає існування розумного порядку речей і визнає, що єдиним абсолютним є воля окремої людини. Войовничий іслам і войовничий секуляризм перетинаються у цій точці. Коли по одній стороні маємо цивілізацію, збудовану на волі Бога, з яким не можна дискутувати, а по другій стороні – цивілізацію, збудовану на (само)волі людини, їхнє зіткнення виглядає неминучим. Без розумності (Логосу) діалог (діа-логос) стає неможливим.

ДІАЛОГ – ТАК, АЛЕ З КИМ?

У соборній Декларації про ставлення до нехристиянських релігій підкреслено, що Церква «не відкидає того, що в інших релігіях істинне і святе». Водночас написано, що Церква «проголошує і зобов'язана безперервно проголошувати Христа, який є Дорогом, Правдою і Життям (Ів. 14, 6), у якому люди знаходять повноту релігійного життя і в якому Бог усе з Собою примирив». Діалог з іншими релігіями та з невірними для християн завжди становить форму свідчення про Христа.

Церква на II Ватиканському Соборі виразно висловила за релігійну свободу. Іслам не знає поняття релігійної свободи. Навернення мусульманина у християнство оцінюється як зрада і карається смертю. Це впливає з традиції, яка переказує слова Магомета про покарання смертю тих, хто покидає іслам.

Як розмовляти з таким партнером? Можливо, починаючи з нагадування, що в самому Корані такого наказу немає. Натомість є сура, яка каже: «Немає примусу в релігії» (2, 256). Це має бути відправною точкою до діалогу. Інакше нам залишається тільки молитва про мир.

о Томаш Яклевіч, Gość Niedzielny, CREDO

Червона нитка на зап'ясті. Чи знаєш ти її походження?

Багато людей носить червону нитку на зап'ястку руки. Цей талісман начебто захищає людину від злого ока, псування, не впускає в ауру негативну енергію. Частенько її зав'язують і немовлятам, щоб захистити від вроків. Але коли розглянемо правдиве виникнення цього звичаю, то охоплює жах, а, зокрема, якщо ти християнин.

Свята Церква вчить: забобони є несумісні з вірою, бо це гріх проти першої Заповіді Божої – «Нехай не буде в тебе інших богів, крім Мене» (Вих. 20, 2). Отже, для християнина це неприпустиме.

Традиція пов'язувати червону нитку на знак посвяти дітей Ваалу виникла задовго до християнства. Коли дитина виростала, то цноту мала віддати богу Ваалу (статевий акт із жерцем, незалежно від статі).

Ваал (Баал, Бел, Баель, Ваель) – могутній демон, відомий в давнину як фінікійське і західносемітське божество. Його ім'я перекладається з загальносемітських як «господар», «владика», «пан» – цим прізвиськом називали багатьох богів окремих місцевостей (найчастіше додаючи до титулу й назву місцевості, напр., Баал-Гал, Баал-Пеорія, або сферу його «володіння»: Баал-Хадд – бог буревію, Баал-Шамем – бог сонця тощо). Ваала шанували в Сирії, Палестині, Фінікії, Ханаані, Карфагені, Вавилоні та інших місцевостях. Він вважався сином Дагона і чоловіком Астарті. Відомі його зображення у вигляді бика (символ родючості) або воїна, який уражує землю списом. Свя-

щене дерево Ваала – кедр. Місцем його проживання вважалася гора Цафон (суч. Джебель аль-Акра). Фактично ж Ваала розглядали як володаря всесвіту. У Єгипті він ототожнювався з Сетом, в епоху еллінізму – з Зевсом. Збереглися свідчення про поширення культу Ваала не тільки на Північну Африку, але в більш пізні часи – навіть на Європу, включно зі Скандинавією і Британськими островами. До нашого часу обряди, що нагадують давнє поклоніння Ваалу, збереглися ще в Ірландії та Уельсі. Він ототожнюється з кельтським богом сонця Веленом (Бела, Belenus, Belinus), а також з Вельтаном – кельтським святом поклоніння вогню.

Поклоніння Ваалу було головним і при цьому звичайним гріхом древніх євреїв. Ваалу, як і Молоху, приносили людські жертви або присвячували дітей («Вони спорудили узвишся на честь Ваала, щоб палити вогнем своїх синів як всепалення Ваалові» (Єрем. 19, 5). Служіння йому супроводжувалося великою пишністю й урочистістю. Пророк Ілля, а слідом за ним і інші пророки, гаряче виступали проти прихильників цього ідола (3 Цар. 18).

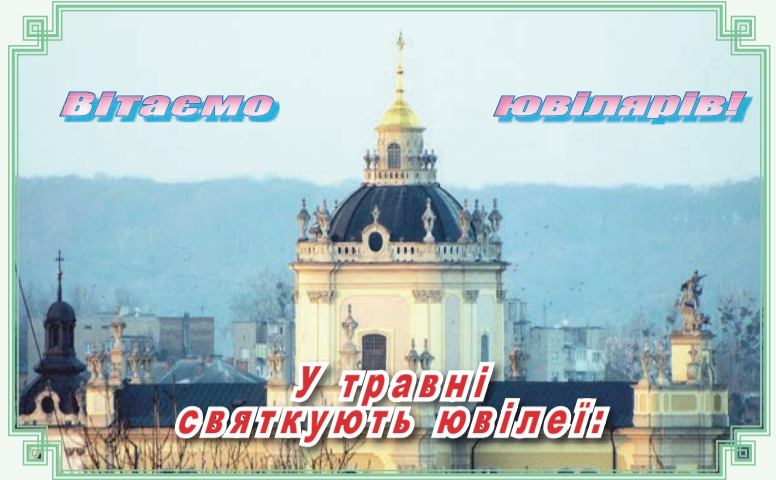
У пекельній ієрархії з «De Praestigius Daemonum» Ваал

значиться серед міністрів пекла, де він – головнокомандувач пекельною армією. Переважна більшість демонологів ототожнює Ваала з Баелем – першим духом зі списку «Lemegeton» і «Pseudomarchia Daemonum» І.Вієра. Згідно з «Lemegeton», Баель – «перший головний дух-король, що править на Сході». Він з'являється в різних формах: іноді – у подобі kota, іноді – жаби, іноді – у людській подобі, а іноді – у всіх цих формах відразу» (І.Вієр вважає що Баель з'являється з трьома головами – kota, жаби [варіант – краба] і людини в короні; в пізніших описах до цього додалося плоске жирне тіло і безліч павукових ніг, зростаючих на всі боки). Розмовляє хриплим голосом. Наділяє людей невидимістю (і мудрістю, згідно з І.Вієром). Управляє 66 легіонами пекельних духів. Згідно з «Grand Grimoire», Баель – один з трьох головних духів, що знаходяться в служінні у прем'єр-міністра пекла Люціфуга Рофокаля.

У пізній каббалі (напр., у МакГрегора Маттерса, Папюса та ін.) Ваал (Баал Ханан – Баал-Ханан) – 7-ий з 10-ти архидемонів, дух віроломства, безжалісний і підступний. Сучасні окультисти пов'язують його з силами руйнування, ненависті, помсти, війни.

Тепер хочу запитати батьків: **ЩО ВИ РОБИТЕ З ДІТЬМИ?** Бажаєте їм щастя? Хочете їх вберегти... посвячуючи демонові?!

ієрм. Андрей Павлишин, ЧСВВ CREDO

15-річчя священства – о. Володимир Гоцанюк (07.05)
15-річчя священства – о. Богдан Гнатів (07.05)

60-річчя уродин – о. Михайло Проньків (25.05)
55-річчя уродин – о. Михайло Будник (05.05)
55-річчя уродин – о. Роман Кравчик (11.05)
50-річчя уродин – о. Петро Рак (25.05)
40-річчя уродин – о. Ігор Демків (10.05)
40-річчя уродин – о. Руслан Котлінський (12.05)
35-річчя уродин – о. Володимир Манько (26.05)
30-річчя уродин – о. Іван Гобела (01.05)
30-річчя уродин – о. Юрій Галабуда (03.05)
30-річчя уродин – о. Назарій Мисяковський (22.05)

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

«... розсудливі увінчуються знанням» (Припов. 14, 18)

Один чернець був невдоволений монастирським верблюдом. Старець йому зауважив:

– Хоч він і ледачий, але, проте, працює цілий тиждень і нічого не п'є. А скільки-то людей на світі п'ють, а потім цілий тиждень не працюють!

Один старець якимось обурювався:

– Не розумію, навіщо в монастирі розклад, якщо ченці увесь час спізнюються?

Ігумен йому відповів:

– А яким чином ти взнав би, що ченці спізнюються, якби не було розкладу?

Одного дня монастир отця Віссаріона, душевна делікатність якого була широко відомою, відвідав єпископ. Старець, бажаючи пошанувати єпископа, трохи схильного до обжерливості, постарався приготувати для нього гідну трапезу. Але коли єпископ сказав йому: «Отче, сподіваюся, ти не став вбивати кішку, аби приготувати цього зайця?» – старець не зміг стриматися і відповів: «Ні, владико, я скористався вже здохлою».

– Чи знаєш ти, брате, як називається створіння, в якого безліч ніг, зелені очі та жовта спинка з чорними смужками?
– Ні, я не знаю, брате, але воно якраз повзе тобі за комір...

Один старець якимось висловився: «Обманюватися самому й не помічати цього настільки ж легко, наскільки важко обманювати інших так, щоб вони цього не зауважили».

На могилі одного старця помістили напис: «Тут покоїться в мирі отець Серафим, який помер від того, що його брикнув осел. Братія до сих пір відчуває біль».

Один старець мудро зауважив: «Робота для ченця є щось добре. Ось чому він повинен завжди залишати її трохи на завтра».

– Отче, де в цій місцевості найкращий готель? – запитав подорожній у старця, що сидів на порозі своєї хатини.

– Їх тут два, брате, – відповідає старець. – Але який би з них ти не вибрав, все одно пошкодуєш, що не вибрав іншого.

Дванадцять апостолів. Їх життя і кончина

Симон (Симеон) – Петро або Кифа (арам. Скеля), народився в Витсаїді, жив у Капернаумі, рибалка. Писання: Перше послання Петра, Друге послання Петра. Проповідував у Юдеї, Антіохії. Був розп'ятий у Римі головою донизу.

Андрій – брат Петра, рибалка. Проповідував у Скіфії, Греції, Малій Азії. За переказами, був розп'ятий на хресті у формі букви Х.

Брати Яків (старший) та Іван (улюблений учень) – Воанергес або «Сини грому». Народилися в Витсаїді, жили в Єрусалимі, рибалки. Яків проповідував у Єрусалимі, був обезголовлений Іродом в 44 р. в Єрусалимі. Іван – автор Євангелія. Крім того, написав три Послання і книгу «Одкровення». Проповідував у Малій Азії, особливо

в Ефесі. Був засланий на о. Патмос. За переказами, помер природною смертю.

Брати Яків (молодший) та Юда (Левій або Тадей) – народилися в Галилеї. Яків написав послання, проповідував у Палестині та Єгипті, був предстоятелем Церкви в Єрусалимі. Скинаний з крила храму в Єрусалимі. Юда написав послання, проповідував в Ассирії та Персії. За переказами, загинув мученицькою смертю в Персії.

Филип – народився в Витсаїді, проповідував у Фригії, помер в Герасолі у Фригії (за давнім переказом – в Ефесі).

Вартоломей – названий Натанаїлом, народився в Кані Галілейській. За переказами, помер мученицькою смертю – з нього здерли шкіру.

Матей – названий Левієм, народився в Капернаумі, був

збирачем мита, митарем. Написав Євангеліє, проповідував серед юдеїв в Африці. За переказами, помер мученичою смертю в Ефіопії.

Тома – названий Близнюком, народився в Галилеї, проповідував у Сирії, Персії та Індії. Помер під час молитви, пробитий стрілою з лука.

Симон – Кананій або Зілот, народився в Галилеї, був розп'ятий.

Юда – Іскаріот. Народився в Керіюфі (Юдея), зрадив Христа. Закінчив життя самогубством (повісився).

Матвій – обраний замість Юди (зрадника). Народився в Юдеї.

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:

головний редактор:

о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,

більше редактор і технічний редактор:

Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати

на адресу:

площа св. Юра, 5, м. Львів,

Україна, 79000,

тел. +38(032) 233-40-73;

e-mail: meta.ugcc@gmail.com

meta_ugcc@ukr.net

http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вчитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються.

Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»

Тираж: 6000 примірників, Замовл. № _____